

DE VOLKSUNIE

ORGAAN VAN DE VOLKSUNIE, VLAAMS NATIONALE PARTIJ

Beheer blad : Karthuizersstraat 58, Brussel.

De Belgische MELKKOE heet MIDDENSTAND Het Schandaal van het Pensioen van de Zelfstandige Arbeider

Als sprekers op partijvergaderingen en bij de veelvuldige kontakten die we overal in het Vlaamse land hadden, stonden we soms al eens verbaasd over de opvatting, die men er over de middenstander op nahoudt,

DE MIDDENSTANDER-

ZWOEGER

Velen klasseren de middenstander doodeenvoudig bij de groep kapitalisten. En wanneer we dan voor ons oog de middenstanders laten voorbijgaan die we kennen, meestal hard zwoegende winkeliertjes, die niet weten wat vijfdegenweek is, die zelfs de zondagrast niet kennen en die per dag een twaalf uur op de been zijn voor zover het er soms geen 14 of geen 16 worden, dan vragen wij ons af hoe het mogelijk is van er zo een dom vooroordeel op na te houden.

Zeker zijn er in de grote en ook in de kleine steden een minderheid van winkeliers en zeker ook zijn er een groep van zakenlui die op een vrij gemakkelijke wijze veel verdienen. Maar men mag toch niet vergeten wanneer men een oordeel velt dat dit de uitzonderingen zijn en dat de algemene regel anders is.

Feit is het — en het is een veelbetekend feit — dat de huidige kostgangers van de tehuizen voor behoeftige ouden van dagen van vier vijftens middenstanders zijn. Feit ook is het dat veel van deze kleine middenstanders, gezien de grotere zorg die men aan de werklieden besteedt, arbeider worden om beter te kunnen leven.

Voor de herwaarderding van de middenstander is het dan ook niet slecht dat men thans begint te spreken over de groep van de zelfstandige arbeiders. Want «profiteurs» zoals velen hen plegen te noemen is de overgrote meerderheid allerminst. Het woord «arbeiders-slaven» zou in een veel groter aantal gevallen juist zijn. Een vraagstuk van vrije tijdsbesteding bestaat er daarbij voor de grote meerderheid onder hen niet. Hun week-end is de zondagnamiddag en de zondagnamiddag alleen. Voor velen is dat het wekelijks verlof dat ze zich gunnen voor zover ze dat dan niet moeten besteden — en de gevallen zijn legio — om hun kontabiliteit op te maken en de papierassen, die ze in te vullen hebben, in orde te brengen.

Het spreekt van zelf dat er geen sprake is van jaarlijks verlof en dan zeker niet van een betaald verlof.

Dit type van middenstander is zeker talrijker dan dat wat sommigen nog voor zich zien van de 19e eeuwse «bourgeois» en waartegen men dan in de reinste verouderde Marxistische stijl te keer gaat!

ONZE VOLKSE OPVATTING.

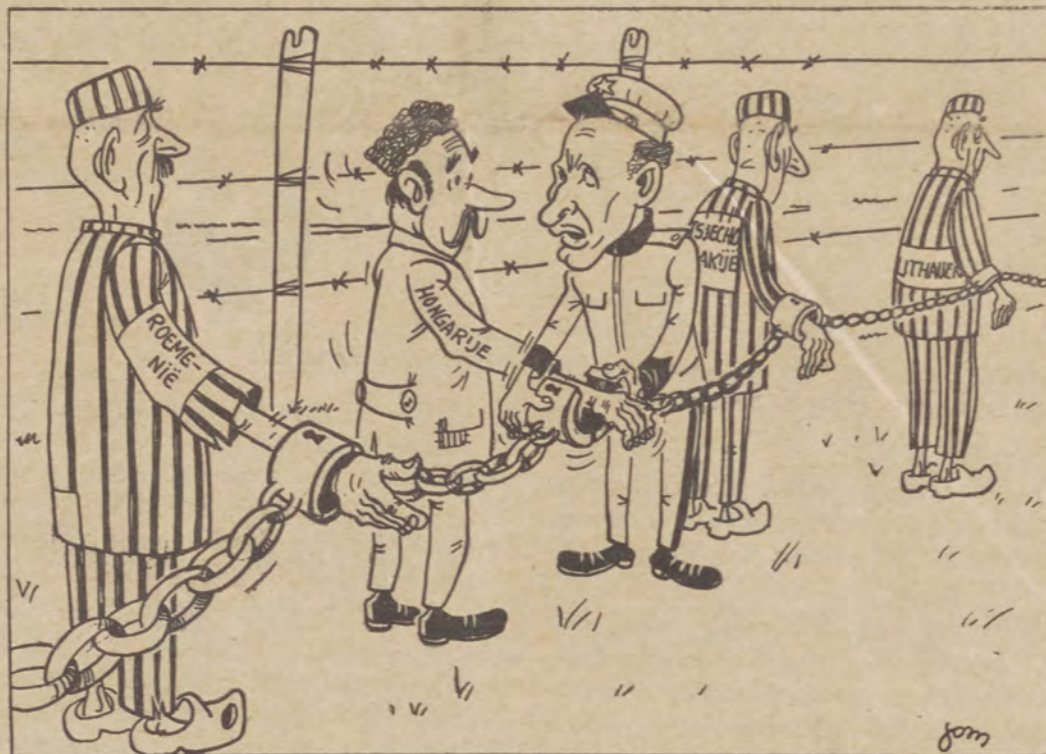
Vaak ook wanneer we over de belangen van de verschillende maatschappelijke groepen spreken en we voorop stellen dat het zowel voor de landbouwer als voor de arbeider als voor de

middenstander beter kan, kijkt men ons ongelovig aan. Zo diep is de verkeerde klassenstrijdtheorie doorgedrongen dat men denkt dat de belangen van de arbeiders of van de landbouwers per se tegengesteld zijn aan die van de middenstander en omgekeerd.

Anderzijds is het een feit — en een uitermate betreutswaardige en voor hen schadelijk opvatting — dat vele middenstanders denken dat hun belangen dezelfde zijn als die van de geldtrusts.

De toestand is nu eenmaal zo dat de geldtrusts of kapitalisten van bondgenoot wisselen als van hemd. Gisteren waren ze de bondgenoot van de sindikaten, vandaag van de middenstander en morgen opnieuw van de sindikaten.

In ons land voeren de geldtrusts, ge-

DE HONGAREN ZIJN OFFICIEEL TOT HET S TALINISME TERUGGEKEERD (de gazetten)

woonlijk te Brussel maar ook in Wallonië gelokaliseerd, het hoge woord. Vaak zijn ze verbonden met Waals-Brusselse sindikalist. In Wallonië en Brussel wordt door de grote firma's grof geld verdiend en ze laten, na zich zelf overdag bediend te hebben ook iets noemenswaardigs vallen voor de sindikaten, die dan op hun beurt via de kleurpartijen zorgen voor gunstige fabriekatie- en uitvoerwaarden voor de Brusselse en Waalse industrie. Men moet de politiek ten gunste van de Waalse zwaarindustrie maar nagaan sinds het ontstaan van ons land om te weten wat we bedoelen. De landbouw en middelgrote industrie in Vlaanderen zijn steeds verwaarloosd geweest. Vandaar de grote werkloosheid in Vlaanderen en vandaar ook de lagere lonen omdat de Vlaamse tweedehands industriëlen niet méér kunnen betalen op straffe van verplichte bedrijfssluiting. Men denke hier maar eens aan de sluiting van zovele fabrieken van de tekstielindustrie

(lees door blz 6)

Bij de ONDERDRUKTE Volkeren Verdere Opbloei van het Nationalisme

Het streven van elk volk dat in een vreemd keurslijf stikt naar zelfbestuur wordt nog steeds krachtiger en algemener ondanks de naoorlogse profeten, die het einde van het nationalisme voezegden en die dus de zelfmoord van de kleinere volkeren voezagen.

In een tijd dat het nationaal egoïsme of het staatsnationalisme van de grote volkeren meer dan ooit opgeld maakt zou het trouwens ook verwonderlijk zijn moest het volksnationalisme niet toenemen.

Na de jongste oorlog zagen we Indochina, Indië en Pakistan hun vrijheid en hun eigen bestuur veroveren tegen de Franse en Britse staatsnationalisten. De opstand van Polen en Hongarije tegen het Russisch imperialisme ligt nog vers in het geheugen. Ook het kleine Cyprus

kolonisators vond toen natuurlijk de gelegenheid te schoon om die winkels niet te plunderen ! Zouden ze niet best beginnen te denken aan de dag dat ze daar zullen buitengezwierd worden.

Een bijzonder tragische strijd voeren het kwart miljoen duitssprekende Zuid-Tirolers in Noord-Italië. Dit grensgebied van Oostenrijk is altijd duitssprekend geweest maar kwam in 1919 aan Italië.

De Italianen hebben eerst geprobeerd de duitssprekende boeren hun grond af te kopen tegen bovenmatige dure prijzen. De boeren die wel zagen wat het opzet was weigerden echter kordaat.

Na deze jongste oorlog hebben de Italiaanse imperialisten het anders aan boord gelegd. In een gebied waar er geen grondstoffen en geen werklieden (er woont een rustige boerenbevolking) voorhanden waren stampen zij met kracht van miljarden fabrieken uit de grond, die meer centraal in Italië veel minder zouden gekost hebben. Dan werden duizenden en nog duizenden Italiaanse arbeiders door tal van voordelen naar de streek van Bozen (Bolzano) gelokt met de bedoeling eerlang een meerderheid van Italianen te krijgen.

Gebiedsroof en diefstal op een volk, doodeenvoudig.

Het spreekt van zelf dat alle ambten tot de postbode toe in handen van Italianen gegeven worden.

De Tirolers laten echter niet begaan. In afwachting dat er wat hulp van de stamverwante Oostenrijkers zal komen hebben ze zich in een volksnationalistische politieke partij gegroepeerd «Edelweiss» waarvoor de moedige dr. Silvius Magnago lijsttrekker speelt. Teoretisch hebben de Zuidtirolers enig zelfbestuur, maar de Italianen saboteren zoveel mogelijk. Ondanks alle denkbare druk wist Edelweiss bij de jongste verkiezingen in Zuid-Tirol 16 op 23 zetel te veroveren.

De Italiaanse staat is echter machtig en heeft veel geld om fabrieken en Italianen te importeren.

Tijdens de vorige verkiezingscampagne grepen de Zuidtirolers terug naar hun oude gewoonte wanneer ze voor vrijheid streden. Hoge vuren laiden op op hun bergen. Zo voelden zij zich een in de strijd. Mocht dit klein dapper volk binnenkort de vreugdevuren van hun bevrijding ontsteken.

Niemand meer dan wij wensen het hun. Ook wij weten wat het is eeuwenoud gebied te verliezen. We zien het in Overmaas, te Ronse, te Edingen maar vooral te Brussel. Men rooft onze grond en ons goed. Helaas staan we nog niet zo ver als de Zuid-Tirolers. Bij hen staan praktisch alle volksgenoten achter de nationalistische partij «Edelweiss». Hier moet nog een lange weg afgelegd worden eer de Volksunie zo ver is.

De beloning voor bewezen diensten

Na met zijn lieve secretaresse deze zomer in Nice een prettige vakantie doorgebracht te hebben heeft de heer Debunne zijn burgemeesterszetel te Aalst verloren. Iedereen vroeg zich dan ook met nieuwsgierigheid af welke zijn promotie in de syndikale wereld zou zijn. Doch deze bleef uit. Naar wij thans uit goede bron vernemen zal de heer Debunne de eerste sekretaris van «zijn heer en de meesters» blaaskaak Spaak bij de Nato te Parijs worden.

Wat met de vijfde week?

Nadat het A.B.V.V. en het A.C.V. uit puur opbod tegen elkaar, de strijd voor de vijfde week ingezet hadden is er reeds een en ander voorgevallen. In veel bedrijven kent men reeds de vijfde week. Slechts één tak van de nijverheid is tot nu toe gespaard gebleven nl. die van de syndikaten zelf. Wanneer op de VOORUIT of op HET VOLK iemand zo vermetel is van over de vijfde week te spreken loopt hij groot gevaar de deur te zien. Want de bazen van de syndikaten of ze nu Cool of Major noemen zijn alleen voor de vijfde week in iemands anders bedrijf. Een beetje konsekwent zijn zou anders geen kwaad kunnen...

Een stukje komedie

Volksvertegenwoordiger Kiebooms werd bij het begin van de oorlog aangehouden wegens antinazische artikelen voor de oorlog geschreven. Hij verbleef dan ook meer dan vier jaar in het concentratiekamp. Hij is vooralsnog de enige C.V.P.-er die toelating krijgt om over amnestie te spreken de laatste maanden. Vergeten we ook niet dat de man te Antwerpen thuis hoort waar de amnestiebeweging het sterkst is.

De bedoeling is natuurlijk aan de argeloze jonge amnestieijveraars en aan de incivieken te doen geloven dat er ook in de C.V.P. een strekking voor amnestie is. Dat dit in het parlement geen uitdrukking vond in het ondertekenen van het wetsvoorstel Wagemans is anderzijds normaal. Men neemt de flaminganten — en niet ten onrechte — voor argeloze dwazen.

De Schrijver heeft thans nog een flink stukje komedie erbij gespeeld. Kiebooms wil ook te Gent over amnestie spreken. Men laat thans rondstrooien dat De Schrijver daar halsstarrig tegen is. Zo is Kiebooms dan de vedette van de amnestiestroming in de C.V.P. ! De argeloze flaminganten bedenken echter even wie op het kongres van de C.V.P. voor amnestie opgekomen is! Wat de C.V.P. in de regering voor de amnestie gedaan heeft en welke wetsvoorstellen voor amnestie op zelfs maar voor verzachtende maatregelen door hen naar voor gebracht en VOLTALLIG gesteund worden! Al wat ze thans doen is het façade stellingen! Misdadige en walgelijke komedianten!

Ook daar huichelarij

Nehroe en Indië zijn zolang de moeilijkheden hen niet rechtstreeks raakten als paladijn van het internationaal recht opgetreden. Thans nu de U.N.O. ook eens tegen hen optreedt voor de zaak Kasjmir zien we dat ze net zo goed als andere grote landen de beslissingen van de U.N.O. aan hun zolen lappen wanneer die tegen hun eigen belang ingaat. Wanneer we dus zien dat alle grote landen hun belangen uitstekend verzorgen zouden we in het vervolg willen verschoond blijven van de anti-nationalistische profeten zoals die van De Standaard die zich tegen ons volk nationalisme kantten. In naam waarvan?

PEPERNOTEN

Boerenbedrog

«De Standaard» houdt de socialisten voor de zot omdat een paar van hun volksvertegenwoordigers beweren dat de socialisten meer voor de landbouw deden dan de C.V.Pers. En de C.V.P. krant doet haar best om te bewijzen dat de C.V.P. meer voor de boeren gedaan heeft dan de linksen. Aan weerszijden vindt men geen noemenswaardige argumenten natuurlijk. Noch de een, noch de ander doet iets voor de boer. Het budget voor de landbouw is in ons land steeds het laagste budget en toch steekt er in onze landbouw meer kapitaal dan in onze industrie. Best zouden ze allen zwijgen over de boer. Hij is het eeuwige kind van hun rekening.

Boter te duur

«Le Peuple», de Brussels socialistische krant vindt de boter te duur en eist dat de verbruiker zou beschermd worden. Dat de levensstandaard van onze landbouwers naar verhouding geregeld achteruit gaat daar zwijgt de krant natuurlijk over. Dat moeten haar lezers niet weten. En everigens zijn het toch maar boeren!

Wij gaan «Le Peuple» en onze socialisten een goede raad geven. De boeren zullen hun boter heel wat beterkoop verkopen net zo goed als de Nederlanders en de Denen. Laat de regering hier gelijk ginder toelagen geven aan de boeren. Dan kan het onze boeren niets maken de boter beterkoop te leveren.

Als de levensduurte stijgt door de produkten van de industrie dan zwijgen de socialisten. Hun financiers zitten bij de zwaarindustrie. De dag dat de boerenverenigingen onze vossen enkele miljoenen zullen geven zullen ze ook zwijgen. Hun gevecht tegen de geldmuur is immers maar een spiegelgevecht.

Ferdinand de Kale

In hetzelfde socialistisch blad begroet de oud-liberaal en kommunist Demany twee nieuwe overlopers van de kommunistische partij, die nieuwe diktatuurmikroben naar de socialistische partij zullen brengen. «Zij zijn door het communisme bedrogen geworden» snottert Demany «Door hun aktiviteit in het verzet zijn ze bij het communisme gesukkeld» lammerteert hij verder. In de franstalige kranten probeert men immers nog een verzetsmijne in stand te houden. In Vlaanderen weet ons volk reeds lang dat het verzet voor het overgroot gedeelte slechts na de oorlog ontstaan is om de belastingsbetalers miljarden renten, vergoedingen en pensioenen te laten betalen voor een bende nietsnutten, die niet alleen het «vaderland» niet gediend hebben maar daarbij alleen bekommerd zijn om er van te profiteren. Ook van Ferdinand de Kale zijn verzet heeft nooit iemand iets geschreven tenzij hij zelf.

Speidel

Het is voor onze patriotten wel erg dat thans een Duits generaal en wel Speidel tot NAVO-bevelhebber van de landmachten in Centraal Europa aangesteld werd. We hoorden reeds de prettige anekdote van een van onze fransdolle sabelslepers, die op een spottende opmerking daarover het zware woord loste: «Hij is geen Duitser maar een Europeër!!»

Ondertussen duurt de potsierlijke toestand in ons land voort dat men met de Duitsers verbreedert tegen de Russen maar dat men degenen die onder de oorlog een anti-Russische politiek voerden

op allerlei wijzen pest of gelijk een Dr Elias nog steeds gevangen houdt. Het is erger als dorpspolitiek!

Wordt de Kop Vlaamsgezind?

De socialist die in de Vlaamse C.V.P. pers het meest te verduren krijgt is Jos van Eynde, hoofdredakteur van de «Volksgazet». Nochtans onderschat men hem. De polderbizon doet uiterst dynamisch en spreekt van er op te kloppen, neer te slaan en te vernietigen tot groot genoegen, niet alleen van de gewone socialist, maar ook van de temperamentvolle intellektueel. Dit konden we dikwijls genoeg ondervinden. Misprijzend de schouders ophalen is niet voldoende om hem te bekampen. Daarover willen we het nu echter niet hebben, wel over de voorbijgaande vlag van flamingantisme van Jos. Toen de franssprekende Leuvense C.V.P. volksvertegenwoordiger Schot zijn rede (zoals hij het altijd doet) in het Frans begon uit te spreken eiste onze Kop dat Schot Nederlands zou spreken. We zagen reeds voor onze ogen de nieuwe hoofdartikels van Jos tegen het franskiljonisme en tegen Brussel en Wallonië als uitzuigers van onze Vlaamse arbeiders. We zagen hem reeds Aziel de Bruzes, die steeds maar frans wil praten al kent hij er geen, afkraken en andere socialistische franskiljons als de fils-à-papa Ansele en Vermeylen wrekende woorden naar het hoofd slingeren. Er zal echter helaas niets van komen want op dezelfde vergadering waarop de Kop Schot terecht wees onderbrak hij zelf herhaaldelijk de C.V.P.-er Wigny in het Frans. Zijn bekering is dus nog niet voor morgen. Hij was maar een gelegenheidsflamingant.

We waren eens mis

In het vorig nummer publiceerden we een Pepernoot van een van onze medewerkers over volksvertegenwoordiger Merget. Het was een C.V.P.-er, geen B.S.P.-er. «Het Volk» maakt hierover groot kabaal. We willen vrijuit bekennen dat de redactie de politieke kleur van Merget niet kende, zelfs nooit van hem gehoord had zodat de pepernoot zonder meer afgedrukt werd. Veertig jaar zit de man al in het parlement schrijft «Het Volk». Het is een bewijs te meer voor de onbenulligheid van de doorsnee volksvertegenwoordiger bij de C.V.P. Op hun banken en op die van de B.S.P. zitten tientallen kamerleden en senatoren soms tientallen jaren zonder dat iemand ooit iets van hen hoort! Wat komen die lieden in het parlement doen? Een wedde opstrijken? En knikken?

Overigens waren we enigszins blij verast «De Volksunie» staat nu in haar derde jaargang. En dit is de eerste vergissing waar de kleurpartijpolitiekers ons kunnen op wijzen. Het zal ons beletten in onze onfeilbaarheid te gaan geloven!

Dat onze medewerker zich vergist heeft moet hij niet al te erg opvatten. Ware Merget een B.S.P.-er geweest, de houding van de C.V.P.-bonzen zou niet zo erg anders geweest zijn. In soortgelijke omstandigheden doen ze dat ook voor de B.S.P. De hete begeerlijkheid naar ministerszetels is de enige hartstocht die brandt in hun lamme lijven. En die brand dient geblust!

Wordt het een oorlogsverklaring

De oud-Vlaams nationalist Manu Ruys van «De Standaard» heeft in deze C.V.P. krant andermaal het vraagstuk van de wereldtentoonstelling aangeraakt. Hij stelt de groei van een «negatieve» stroming vast maar wil het pleit toch niet opgeven om «iets» te verkrijgen. Hij wil aantrekkelijke Vlaamse fair hostesses (wij zijn er niet tegen) en een Vlaamse week naast een Russische, Duitse en Britse (daar zijn wij wel tegen omdat dit er op neerkomt dat we ons zelf in onze eigen stad Brussel gelijkstellen met de vreemdelingen). Manu schrijft dan dat non-stop studentenbetogingen niet veel zullen uithalen. Dat er meer kan gebeuren schijnt er bij hem niet in te gaan!

Wij willen niet «iets» maar wel de volledige gelijkheid. En zo dat niet gaat hebben we maar een zaak te doen, de boel voordurend op stellen zetten en het kot af te breken. Wij hebben voor de oorlog geleerd en zagen bij alle grote politieke twistvragen dat de «negativisten» ten slotte de enigen waren die HET «positieve» resultaat haalden. Zij haalden hun slag thuis. Niet de peutersaars die smeken om de kruimels van de tafel. Onze «positieve» flamingen hebben nog nooit wat bereikt met hun woordenopbouw. Het is slechts een mistgordijn om hun karakterloosheid te verbergen.

Men bedelt niet om een recht. Men recht er voor.

Zo, zij schrijven het ook

Manu en andere «Standaard» redakteurs houden anders de laatste tijd hun renegatenafkeer van het Vlaams nationalisme aardig verborgen. Zachtjesaan worden ze wat wijzer. Trouwens ze nemen nog heel wat andere dingen van ons over. Ongeveer een jaar terug hebben wij duizenden aanplakbrieven over Vlaanderen laten uithangen waarin we de vraag stelden waarom de socialisten de twaalf maanden legerdienst niet invoerden. Of ze alleen maar wachtten op de verkiezingen. Enkele maanden nadien nam «Het Volk» onze redenering over. Thans publiceerde ook «De Standaard» een artikel onder die titel, net alsof ze een nieuwe ontdekking deden. Het zal wel niet de laatste maal zijn dat ze ons naäpen maar net alsof ze zelf iets gevonden hadden!

Een nieuwe verkiezingswet

Enkele jaren terug, in 1948 menen we, heeft men de verkiezingsofficiënt voor de senaat gehalveerd om de liberalen gemakkelijker senatorzetels te laten veroveren. Thans is er sprake van de apparenteringen over de provincies heen toe te laten zodat de liberale stemmen en Limburg en Luxemburg niet zouden verloren gaan. Wat ons betreft, we hebben daar natuurlijk niets tegen. Met dat stelsel zouden we bij de vorige verkiezingen reeds vijf in plaats van ene zetel gehad hebben. Daarbij valt dan het argument van de verloren stem weg, wat het stemmenaantal automatisch de hoogte doet ingaan. Dat stelsel zou inderdaad aan de onrechtvaardige behandeling van de kleine partijen een einde stellen en een juistere vertegenwoordiging van de openbare mening in ons land met zich brengen.

Van een volstrekte meerderheid van een partij zou er zo natuurlijk geen sprake meer zijn, ook in de senaat niet. Voor de C.V.P. zouden de voordelen die ze thans hebben wegvallen. Voor de B.S.P. zou het ten overstaan van de C.V.P. goed zijn, echter niet ten overstaan van de kleinere partijen.

Voor ons moeten ze het natuurlijk niet laten. In plaats ervan dat de zes zetels voor de Kamer en de twee voor de senaat in het onmiddellijk bereik liggen zouden het er tien voor de Kamer zijn en vijf voor de Senaat.

Toe heren, wees maar waarachtig democratisch!

HEDENDAAGSE GESCHIEDENIS

Een bijdrage tot de geschiedenis der oorlogsjaren in de Nederlanden

Een Noord-Nederlands historicus, Dr. I. Schöffer, heeft een boek gepubliceerd dat gewijd is aan een onderzoek van het nationaal-socialistisch beeld van de geschiedenis der Nederlanden. (1). Zijn hoofddoeling is het na te gaan hoe de nationaal-socialistische geschiedschrijvers de geschiedenis van Noord- en Zuid-Nederland gezien hebben, al of niet in functie van de Duitse imperialistische politiek die gericht was op de annexatie der Lage Landen. Dr. Schöffer heeft echter in zijn boek een hoofdstuk ingelast waarin een bondig overzicht gegeven wordt van wat hij noemt "het nationaal-socialisme in Noord- en Zuid-Nederland", m.a.w. een korte geschiedenis van de kollaboratiepolitiek. Vooral dit gedeelte van zijn boek zal in Vlaanderen in een ruimere kring dan deze van de geschiedkundigen belangstelling wekken, omdat het een der eerste pogingen is om een objectief, wetenschappelijk verantwoord beeld te schetsen van deze tragische oorlogsjaren. Het lijdt geen twi- fel dat Dr. Schöffer gepoogd heeft objectief te zijn, hoe moeilijk het hem blijkbaar ook valt. Wat meer bepaald ons land betreft geven wij ons rekenschap hoe moeilijk het is voor een buitenstaander, voor iemand die het niet meegemaakt heeft, een juist inzicht te verwerven in de toestanden en de verhoudingen. Er is nog weinig of niets gepubliceerd dat waarborgen biedt van objectiviteit. Ofwel zijn het verdedigingschriften of proces-uitgaven, waarin uiteraard gepoogd wordt een min of meer verdraaide voorstelling te geven in functie van de zelfverdediging van de betrokken persoon, ofwel zijn het publikaties van mensen die zodanig vooringenomen en vijandig gestemd waren dat het grootste voorbehoud geboden is. Een man als Paul Struyé, die zijn overzicht "L'évolution du sentiment public en Belgique" tijdens de oorlog geschreven heeft, als rechtstreeks getuige, heeft nooit enig begrip gehad voor de Vlaamse Beweging en voor de Vlaamse geestesgesteldheid. Nog erger is het gesteld met Delandsheere en Ooms die in hun naoorlogse publikatie "La Belgique sous les nazis" een sterk propagandistisch gekleurd en vervalst beeld geven van de oorlogsjaren.

Het is uitermate moeilijk omdat tijdens de oorlogsjaren tengevolge van de censuur en de verhouding tegenover de Duitse Overheid de ware inzichten en bedoelingen der handelende personen dikwijls niet tot uiting konden komen en zij ook hun politiek niet klaar konden bepalen, terwijl na de oorlog tengevolge van de nederlaag en de bestraffing zowel door de aanklagers als door de verdedigers het beeld totaal vervalst werd.

Voor wat Vlaanderen betreft is het duidelijk dat de kollaboratiepolitiek, voor een groot deel, een eigen karakter vertoont. Dr. Schöffer heeft dit wel ingezien, maar het blijft voor hem, als Noord-Nederlander, blijkbaar moeilijk zich in te denken in de Vlaamse geestesgesteldheid en de toestanden en verhoudingen in Vlaanderen en in België.

Uitgangspunt van het overzicht is het aktivisme en de frontbeweging. Dit is juist gezien, voor zover niet uit het oog verloren wordt dat de Vlaamse Beweging veel ouder is en deze episode moet ingeschakeld worden in de geschiedenis van de Vlaamse Beweging, wat ook het geval is voor het V.N.V. en de politiek door deze partij gevoerd. Hoezeer het V.N.V. ook de invloed ondergaan heeft van de rechtse tijdsstromingen (schrijver wijst hierbij terecht op de invloed van het Verdinaso dat uitgesproken fascistisch was), toch kan men niet beweren dat het V.N.V. het produkt was van deze stromingen. Geen enkel ernstig mens in Vlaanderen zal ontkennen dat de V.N.V.-ers in grote meerderheid gedreven werden door Vlaamse motieven: zij

waren in de eerste plaats Vlaams-nationalisten.

De vruchtbare rol van de Vlaams-nationale partij in de Belgische politiek heeft schrijver wel ingezien: "De dreiging van het Vlaams nationalisme en ekstremisme waren de sporen die de gematigde Vlaamse politici in de flanken van België konden drukken" schrijft hij (blz. 55). Hij geeft ook toe dat het V.N.V. vóór de oorlog niet nationaal-socialistisch mocht genoemd worden, maar wel openstond voor "dergelijke tendenties".

Meer typisch konjunkturpartijen ziet hij — en wel terecht — in Rex en N.S.B. (in Nederland). Voor deze twee partijen begon trouwens na 1936 het tij te keren, terwijl het V.N.V. niet alleen stand hield maar zelfs vooruitgang boekte. Bij de verkiezingen van 1939 behaalde het meer dan 15 % van de stemmen in Vlaanderen. Dit feit alleen reeds loochenstraf (zoals ook het akkoord V.N.V.-K.V.V.) de bewering van schrijver als zouden de Vlaams-nationalisten "geïsoleerd" geweest zijn, waarvan de strijd geringe weerklank vond bij de overgrote meerderheid van de Vlaamse Beweging. Dit is onzin, wanneer men bedenkt dat de overgrote meerderheid wel Vlaamsgezind was. Toch moeten we toegeven dat Dr. Schöffer een vrij juiste kijk heeft op de evolutie in Vlaanderen in de periode tussen de twee oorlogen. Maar zijn vooringenomenheid beïnvloedt hem toch af en toe. Zo bvb. wanneer hij het voorstelt alsof de publieke opinie in België het verbod van de uitgave van "Volk en Staat" in januari 1940 als iets vanzelfsprekends kon aanvaarden. Dit verbod is van zeer korte duur geweest en het verzoek tot opheffing van de parlementaire onschendbaarheid van Staf de Clercq werd met klank door een grote meerderheid in het parlement geweigerd. Het is ook onjuist dat Staf de Clercq ontsnapte aan aanhouding door onder te duiken. Hij werd aangehouden, doch op bevel van de regering in vrijheid gesteld.

De toestand ontstaan na de kapitulatie wordt vrij goed beschreven. Hendrik de Man was echter niet "een der leidende figuren in de socialistische partij", maar de voorzitter van deze partij. Verschaeye en Daels waren geen oud-aktivisten.

Zeër juist is de vaststelling dat er in Duitsland talrijke stromingen, groepen, personen waren die dikwijls mekaar bestreden en hun politiek voerden. In hoever echter schrijver gelijk heeft met zijn bewering dat in feite alle Duitse autoriteiten annexionistische bedoelingen hadden willen we in het midden laten. Natuurlijk is het duidelijk dat een Duitse overwinning zou geleid hebben tot een soort hegemonie van Duitsland over Europa, zoals de V.S.A. er in feite een uitgeoefend hebben sedert de oorlog over West-Europa en zoals de U.S.S.R. de Oosteuropese staten onderworpen heeft aan haar machtsinvloed.

Dr. Schöffer is in zijn beoordeling van het V.N.V. genuanceerd. Hij geeft bvb. toe dat het V.N.V. nooit het stadium van onderwerping zou bereiken dat Mussert met de N.S.B. in Nederland reeds vrij vlug bereikte. Staf de Clercq verzette zich al direct tegen de SS Vlaanderen en legde aan de leden van het V.N.V. verbod op toe te treden tot deze formatie. De slechte ervaring opgedaan met het Vlaams legioen was niet bevorderlijk voor een goede verstandhouding met de Duitsers. De insinuatie dat het V.N.V., zoals de N.S.B., ruime geldelijke steun zou ontvangen hebben wordt tegengesproken o.m. door de formele verklaringen van Reeder te Nürnberg: hij ontkende ten stelligste dat het V.N.V. enige steun zou aanvaard hebben. Wel Rex en de Devlag. Daarvan werden trouwens de bewijzen gevonden.

Terecht wijst hij op de moeilijke positie waarin Dr. Elias als opvolger van Staf de Clercq zich bevond. Hij heeft ook een open oog voor de zelfstandige politiek die door het V.N.V. gevoerd werd, zelfstandig in deze zin dat vast gehouden werd aan de eigen opvattingen en dat zelfs openlijk

Gueuze en Flauwaert

LA FLANDRE LIBERALE

HET MANIFEST

Het Liberaal Vlaamse Studentenverbond (L.V.S.) heeft aan Vlaamse Beweging gedaan: een glanzend pampiertje met als onderschrift «mag niet op de openbare weg geworpen worden». Goddank, anders ware het laatste restje prestige van de blauwe gueuze (lambik) flaminganten op straat gegoid.

De vader van dat infantiel geschriftje — zijn naam verzwijgen wij met opzet because zijn nu reeds opgeblazen pretentie — exploiteert de miserie van Breendonk en kolporteert met "racisme, principes van vaderlandsliefde, rechtgeaarde Belgen". Dit afgetakeld rezistentisme als reactie op de AMNESTIE-EIS van het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond.

ONS ANTWOORD

Het K. V. H. V. schaterde en ridiculiseerde het Manifest van de liberale onderontwikkelden. Andere «antwoorden» bedienden zich van de exemplaren van het Liberaal Manifest zelf, en bedrukten het met: DE VOLKSUNIE, de Vlaams-nationale Partij, eist AMNESTIE.

Door een fascistisch maneuver van onze Vlaamse Opsporingsbrigade (V.O.B.) legden wij de hand op het grootste gedeelte van de oplage. Wij bevelen dit procédé aan: het is goedkoop. De liberalen betalen het papier waarmee wij de amnestie-gedachte uitdragen. De herziene editie van het zgn. manifest kende een groot succes. Agenten van de V.O.B., geparachuteerd in het Rektoort, seindden ons dat zelfs de Rektor monkelde en zich CROM MAR gezond lachte.

LIBERAAL EN DE HIPOKRIET

Op de voor- en de keerzijde van het patriottisch pamflet (se) wordt «getrommeld» helaas minder nagedacht. De liberale kinderhoofden moesten meer bescheidenheid aan de dag leggen. Luister. Er was eens: 1. Een liberaal, genaamd MERCHERS, burgemeester van Gent en volksvertegenwoordiger. Deze liberaal schrijft Franse brieven naar de ministeries in Vlaanderen en geeft les aan de Ecole des Hautes Etudes te Gent. (informatie V.O.B.)

2. Een liberaal, genaamd JEAN REY. Hij heeft een wel zeer plat briefje mede ondertekend, waarin hij een aantal zeer civiele krijgsgevangenen op hun blote knieën Hitler smeekten om toch naar huis te worden gezonden en in ruil beloofden «de reprendre leur activité dans le cadre national de l'économie nouvelle» que nous reprouverons formellement.»

strijd gevoerd werd tegen organisaties die de emanatie waren van de SS-politiek. Aandacht wordt geschonken aan het feit dat bepaalde figuren als Daels en pater Callewaert zich terugtrokken in de loop van 1943. Toch heeft het V.N.V. stand gehouden tot het einde, ook al hadden de leidende figuren blijkbaar geen illusies meer. Elias heeft vrij klare taal gesproken en als 't ware de Duitsers uitgedaagd om het V.N.V. te ontbinden. Hij wilde ook de werving voor het Oostfront stop zetten.

Schrijver eindigt dit hoofdstuk met de bittere bedenking: "De ironie van de geschiedenis heeft gewild, dat juist de vurigste nationalist hun land verrieden".

Heeft hij, vooral dan in verband met Vlaanderen, het onzinnige aangevoeld van de officiële politiek die dit alles zonder meer als landverraad gebrandmerkt heeft?

Heeft hij ingezien dat 100.000 mannen, op een bevolking van 4 miljoen, vrouwen en kinderen inbegrepen, geen verraders kunnen zijn. Zij vertegenwoordigen een andere politiek. De tragedie voor Vlaanderen is echter geweest dat er voor het V.N.V. geen weg terug was: zij waren verloren omdat hun vijanden in België de gelegenheid niet zouden laten ontsnappen om met hen af te rekenen. Dat wisten de leiders, zij wisten dat het stop zetten der kollaboratie hen niet kon redden (ook Daels en Callewaert werden veroordeeld). Daarom vermoedelijk en ook omdat zij geloofden in de ernst van de kommunistische bedreiging voor Europa en de probaliteit van een compromis-vrede in het Westen hebben zij niettegenstaande alles stand gehouden. De aanhouding van Dr. Elias door de Duitsers is de ontknopning geweest en tevens het bewijs dat zij tot het einde Vlaams-nationalisten gebleven zijn.

Wij zullen hier het overige gedeelte van het boek van Dr. Schöffer niet bespreken, omdat het meer gespecialiseerd is. Wij moeten echter toegeven dat het een eerlijke poging is om het gestelde probleem op objectieve wijze te benaderen, ook al kunnen wij niet altijd akkoord gaan.

3. Een liberaal, de genaamde Van de Meulebroeck, die op 6 juni '40 een proklamatie liet aanplakken te Brussel waarin van de saboteurs van het Josaphat-station werd verklaard dat ze meer de vijanden waren van de bevolking dan van bezetter. Deze burgemeester kreeg als repressie de titel van baron...

4. Kent het L.V.S. soms de naam niet van die liberale oud-minister die administrateur was van een Waalse firma waar men de hele oorlog tankwagens heeft gebouwd, of waren die tankwagens voor de résistance bestemd?

5. Een liberaal, genaamd Jean MATERNE. Hij is jam-fabrikant en verheugt de Belgische zoetmelken met zijn konfituurkes, marmeladen en andere vruchtenmoesbereidingen. Na zijn konfituren doet hij aan liberalisme in het Naamse. Deze vertegenwoordiger van de trikolore partij bij uitstek kan door onze lezers pas naar waarde geschat worden wanneer zij de woordgetrouwe vertaling appreciëren van de brief die de substituit van de Krijgsauditeur te Namen schreef aan de heren gemeenteraadsleden te JAMBES (dokument 15.312 van de V.O.B.):

Krijgsauditoraat
bij de Krijgsraad te Namen,
Parket - nr. 3457 N 444
C. MATERNE JEAN
Kabinet 14

Aan de heren gemeenteraadsleden te Jambes. Mijne Heren,

Ik heb de eer U de volgende feiten ter kennis te brengen:

Mijn ambt heeft begin september 1944 een onderzoek geopend ten laste van de genaamde JEAN MATERNE, burgemeester van JAMBES uit hoofde van inbreuk op de art 115 en 118 bis van het S.W.B.

De feiten ten laste gelegd van de genaamde JEAN MATERNE waren de volgende:

1. hij had de vijand en namelijk de Wehrmacht sommige leveringen gedaan van voedingswaren — confituur of marmelade. Hij kon om zich te verontschuldigen, zich niet beroepen op dwang maar deze leveringen vertegenwoordigden alleen een zeer klein gedeelte van zijn productie;
2. tussen 1 augustus 1940 en 31 mei 1942 had de beklagde in de pers die in dienst stond van de vijand en ook in de Brüsseler Zeitung publiciteit geplaatst voor een som van 196.435 F. — Hij verklaart deze publiciteit gevoerd te hebben omdat hij de pers vreesde; hij zou bedreigt worden zijn met een perscampagne, omdat hij in 1940 de gemeente JAMBES, waarvan hij burgemeester was, verlaten had. Hij voegt er bij dat deze publiciteit er nodig was om zich te weren tegen nieuwe confituurfabrikanten en om de terugzending te bevorderen van verpakkingsgoed.
3. De genaamde MATERNE heeft aan een 20-tal journalisten en leden van de Landbouw- en Voedingscorporatie op 24 juli 1942 een lunch betaald in een restauratie te Wépion, die F. 12.000,- kostte. Hij heeft die lunch voorgezeten, die volgde op een bezoek aan zijn fabriek.
4. MATERNE heeft aan de Duitse firma U. F.A. toelating gegeven zijn fabriek te filmen en heeft een exemplaar van die film gekocht.
5. Na een eerste maal een Duits officier (HUTTER) in de Taverne C... te Brussel ontmoet te hebben en met hem gesproken te hebben, heeft hij begin 1944 diezelfde Duitser in het hotel M... te Brussel weerom ontmoet. MATERNE voert aan dat hij een van die ontmoetingen te baat genomen heeft om genade te vragen voor zijn politiekommisaris aangehouden door de vijand en sedert in gevangenschap gestorven. Hij is nochtans ter kennis gebracht dat de genaamde MATERNE voort zetelt in de gemeenteraad van JAMBES. In die voorwaarden, voel ik mij verplicht u én zijn ontslag én de omstandigheden die het uitgelokt hebben, mede te delen.

Voor de Krijgsauditeur
de substituit E. MELOT

(doorlezen blz. 6)

(1) Dr. I. Schöffer. «Het nationaal-socialistisch beeld van de geschiedenis der Nederlanden». Voor België: «Kosmos», Cogels-Osylet, 12, Antwerpen. — Prijs: 225 F.

DE VOLKSUNIE EN DE JEUGD

Het is een onaanvechtbare en tevens een onaangevochten waarheid, dat het grootste percentage van de idealisten aangetroffen wordt onder de jeugd. Verschijnsel dat trouwens zeer begrijpelijk is, want de jeugd droomt nog van edele daden en van een mooie wereld van rechtvaardigheid en naastenliefde en de meesten hunner hebben de struggle for life nog niet aan gevoeld, die zovelen van de oudere generatie tot voorzichtigheid aanmaant of hen zelfs — omwille van den brode — doet meehuilen met de wolven in het bos.

Zeker, een niet te onderschatten gedeelte van de hedendaagse jongeren is doordrongen van een Don-Juanmystiek en voert de leuze «vrijen, flirten en profiteren» als opperste betrachting in haar schild, terwijl anderen zodanig veramerikaniseerd en verjukeboxt zijn, dat ge Uw ogen warempel niet kunt geloven, wanneer ge ze de wiggle-waggle-woogie ziet dansen, want als wilden mannen springen zij rond op maat van dat hels gedjingel en dat met techniek, die grenst aan circusakrobatie, zodat ge U hoofdschuddend afvraagt, hoe zulke ongeloflijke bokkesprongen mogelijk zijn gelet op het kachelpijpbroekje, dat bijna rond hun enkels spant — hoe geraken ze erin ?? — en ge krijgt almeteens de indruk dat je stilaan oud begint te worden en dat het einde van de wereld niet meer zo heel ver af kan zijn.

En toch mogen wij die toestand niet al te tragisch opnemen, want de vergelijking met onze naburen valt volledig in ons voordeel uit. Daar immers is de politie reeds herhaaldelijk manu militari moeten tussenkomen om dat kachelpijpbroekje uit een te drijven, wanneer ze — na het bijwonen van een hysteriewekkende Rock-and-Roll-film — zo driest te werk gingen, dat ze de rustige wandelaars overhoop dansten, de kindermeeiden, de staatsministers en andere deugnieten te laat gingen en een reëel gevaar vormden voor het verkeer in de beide betekenissen van het woord.

Volgens sommigen was heel dat gekke gedoe niets anders dan een publiciteitsstunt. Wij zijn evenwel de mening toegedaan dat het eerder een mengelmoes was van reklame, hysterie en snobisme.

Ik schreef dus dat men van alle volksgroepen bij de jeugd het meest idealisten aantreft. Inderdaad, er zijn, niettegenstaande het verregaande materialisme van deze naoorlogse tijd, nog tal van opgroeiende meisjes en jonge mannen, die Vlaanderen een warm hart toedragen en die met droefheid in het hart en weemoed in de ogen toezien, hoe hun volk nog steeds verknicht en verstieftmoederd wordt, hoe er thans nog ministeries zijn, waar 85 % van de hogere ambtenaren Walen zijn en Brusselse franskiljons, hoe er nog steeds geen enkele generaal is ingeschreven op de Nederlandse taalrol... en er komt bitterheid in hun gemoed, wanneer ze bedenken dat in Kongo een rechter moeilijkheden krijgt, omdat hij het schromelijk misdrijf beging van een vonnis te vellen in de Nederlandse taal; wanneer ze bedenken dat bij de aanstaande Wereldtentoonstelling onze taal zal behandeld worden als de taal van een handvol verachte pummels; als ze bedenken dat het arrondissement Neufchâteau één volksvertegenwoordiger telt op 35.000 inwoners, daar waar er voor een gelijkaardige zetel in het arrondissement Kortrijk 45.000 inwoners nodig zijn of niet minder dan 48.000 in Limburg; als ze bedenken dat sommige van onze Vlaamse mobielen tot 320 Km per dag moeten afleggen in luizigriekende autobussen om in de Waalse mijnen en in de Waalse grootindustrie als slaven te gaan zwoegen.

Ja, er zijn nog jonge mensen in Vlaanderen, die niets beters verlangen dan zich met hart en ziel in te zetten voor de ontvoogding van hun Vlaamse medemensen en voor de volledige gelijkheid in dit land tussen Vlamingen en Walen. Goddank!! Zulke lieden zijn er nog, al vindt ge ze niet op elke hoek van de straat.

Het is tot die mensen, dat ik mij vandaag wil richten.

WAAR HOORT ONZE IDEALISTISCHE JEUGD THUIS?

De meeste van onze strijd lustige jongeren hebben zich wellicht reeds herhaaldelijk afgevraagd in welke partij zij zich moeten inschakelen om Vlaanderen zoveel mogelijk van dienst te kunnen zijn.

Laat ons de bestaande partijen even overlopen.

Aan de linksen ga ik niet veel tijd verspillen. Meneer Van Eynde van de Volks-gazet, die tevens ondervoorzitter is van de

Belgische Socialistische Partij, heeft toch boven de daken uitgebazuind, dat wij allemaal achterlijke nietsnutten en stinkende boerekinkels zijn. Bij die prachtmens zijn wij dus zeker niet op onze plaats. O! Wat moet die salonman wreid welriekend zijn om zoiets van zijn medemensen te durven schrijven. Wat moeten de heren socialisten een geur van heiligheid verspreiden om ons met zulke epipteta te durven afschilderen! Wat moeten die toonaangevende heren socialisten overborrelen van liefde voor het Vlaamse volk in het algemeen en voor de Vlaamse arbeiders in het bijzonder!!

En wat gedacht van meneer Spaak? Een man, die niet eens Nederlands wil leren. Een man, die 's morgens met een vuurode halsdoek over het Rode Plein te Moskou paradeert en die 's avonds voor radio Brussel vol patetiek uitroept: «Leve de Hongaarse vrijheidsstrijders!»

En wat gezegd van burgemeester Tielemans van Leuven, die zeer lakonisch opmerkte, dat heel die opstand het werk was van kardinaal Mindszenty, die hij een fascist noemde en een herrieschopper en een oproerkraai.

Zeker, de socialisten hebben vroeger onze arbeiders materiële voordelen gebracht, doch — ofschoon zij voortdurend beweren dat zij niet tegen de godsdienst of tegen het geloof zijn gekant, toch zijn ze rechtstreeks of onrechtstreeks de oorzaak dat vele van onze arbeiders de weg naar de kerk verleerd hebben en de Kerk beschouwen als de verdedigster van de rijken, en de verdrukster van de armen en zijn ze de oorzaak dat die onwetende sukkelaars het geloof zijn gaan beschouwen als een flink-in-elkaar-gestoken Middeleeuws sprookje.

Het socialisme heeft onze arbeiders het mooiste en het kostbaarste ontfutseld dat ze bezaten, nl.: hun geloof, en in de plaats daarvan hebben zij een materialisme gesteld dat grenst aan het kommunisme en dat niemand bevredigt en ook niemand bevredigen kan.

En de liberalen dan?

Het is een uitgemaakte zaak, dat de liberalen — enkele lofwaaardige uitzonderingen niet te na gesproken — sedert het bestaan van België hun beste krachten hebben gewijd aan de verdrukking van het Vlaamse volk. En ik kan deze bewering niet beter staven dan met de woorden die senator Vreven mij voor een maand op een volksbal toefluisterde: «Mter Libens, gij schrijft daar voortdurend in Uw blad dat ik een franskiljon ben, doch U vergist U, want weet U dat de liberale partij mij voortdurend op de vingers tikt, omdat ik veel te Vlaamsgezind ben.»

Alle commentaar overbodig voor iemand die meneer Vreven kent en ik veronderstel dat deze liberale senator sedert enkele maanden aan geen enkele lezer van de Volksunie nog vreemd is.

WAT STAAT DE STRIJDLUSTIGE JONGEREN TE WACHTEN BIJ DE C.V.P.?

De vraag stellen is ze beantwoorden. Wat anders dan ontgoochelingen, nog eens ontgoochelingen, niets dan ontgoochelingen.

Bewijzen? Ik schreef het reeds: tot de laatste cartouche zouden ze Leopold III verdedigen... en op de koningskweste volgde een bedroevende abdikatie.

Zij hebben gezwicht voor het straatruim en voor de grote mond van Buset. Ze hebben toen een uiterst gevaarlijk precedent gecreëerd, want telkens er in de toe-

komst een beslissing van belang zal moeten genomen worden en ze valt niet in de smaak van de socialist, dan zal Buset zijn zware jongens, zijn rood janhagel en zijn knokkelpersoneel oproepen en zullen de C.V.P.-ers achteruitkrabbelen, naar C.V.P.-fatsoen.

Denkt nu niet dat ze uitsluitend gekapituleerd hebben voor het straatlawaai en de Texasjongens, gottekes neen, de voornaamste oorzaak van de troonafstand was het feit dat verseheidene van de meest vooraanstaande C.V.P.-bonzen met hart en ziel tegen Leopold III gekant waren en in hun binnenste de ondergang van de grote vorst gezworen hadden. Wellicht wist die man teveel.

En nochtans in de tijd van de konings-

kwestie waren diezelfde heren tegenwoordig bij alle manifestaties, meetings en optochten en iedere keer er in een stoet een foto van de koning werd voorbij gedragen, juichten ze zeer demonstratief toe, net alsof hun zetel en hun fortuin, mitsgaders dat van hun ganse familie, op het spel stond.

Ge moet maar durven!!!

De schoolstrijd — zei meneer de nationale Thé — zou nooit anders kunnen eindigen dan met de volledige overwinning van de rechten, al moesten ze allen hun C.V.P.-lendenen omgorden met de meest moderne wapenuitrustingen. In een razend, niet-bij-te-houden tempo zou de ene strijdfaze de andere opvolgen en de wrede lijn gaan en de ene faze zou slechts te herkennen zijn uit de andere door haar graad van verschrikkelijkheid.

De schoolstrijd eindigde met de bedelstaf.

En wanneer — eerstdaags een nieuwe strijd losbrandt — 't is gelijk over welk probleem — dan zal deze eveneens zijn beslag krijgen met een volledige nederlaag van de C.V.P. of toch ten minste met een strategische terugtocht. Ge moet heus geen sterrenwichelaar zijn om dat te voorzien. Met «Weg-met-Collard-halsdoeken» en met zwarte vlaggen op onze torens wint men in de twintigste eeuw geen oorlog meer. De kinderen der duisternis halen schamperlachend hun lugubere schouders op voor zulke naïeve praktijken. Er moeten mannen opdagen, die geen schrik hebben voor de Waal Buset, mannen met vuisten aan hun lijf en met haar op hun tanden.

Hoe zouden onze jonge mensen zich nog kunnen warm maken voor een partij als de C.V.P.?

Wie kan voor die partij nog vechten? Wanneer het vuur van de strijd het hoogst oplaait en er van eenieder de uiterste krachtinspanning wordt geleverd en er gestreden wordt op leven en dood, dan klinkt almeteens van uit de verre, veilige achterhoede het droeve klaraengeschal: «Staakt de Strijd, want de leiders hebben gekapituleerd.»

Welke weldenkende Christelijke Vlaming heeft de nederlaag in de koningskweste niet gevoeld als een vernederende kaakslag. Wie heeft toen niet de tranen in de ogen gekregen, toen het recht en de waarheid, de eilijke en de fatsoenlijke burgers het moesten afleggen tegen het onrecht en het bedrog, tegen het uitschot en de voyoukratie.

En dan zendt de opperste leiding, om te redden wat er nog te redden valt en om de scherven aan elkaar te lijmen een macht van betaalde knikkers naar alle uithoeken van het land, om de brave mensen kond te doen, dat zij omwille van het hogere belang van het land, omwille van de eenheid van België en om een bloedige revolutie te voorkomen, de strijd hebben gestaakt. En terloops zullen ze er wel eens aan toevoegen dat de heren socialist, geen democraten meer zijn, want ze hebben zich niet neergelegd bij de wil van 58 % van de bevolking, daar waar de regels der democratie voorschrijven dat de wil van de helft plus één heilig is. En zij zullen af en toe eens uitroepen: Dat hadden wij toch niet gedacht van een Spaak, de demokraat bij uitstek, doch enkele weken later wordt diezelfde Spaak met grote luister en als een prins ontvangen op Les Grandes Conférences Catholiques te Brussel. Hij gaat daar wellicht aan al die gepurperde heren en aan het zogezegd kruim van de Belgische Katolieken uiteenzetten, hoe men zijn jasje moet draaien als de wind uit een andere richting komt aangewaaid en hoe men met één enkele kassesteen zoveel mogelijk ruiten aan diggelen kan werpen.

Die Spaakman, die moest op dergelijke konferenties geweerd worden als de pest, als de duivel in hoogsteigen persoon. Hij, het prototype van de demokraat hij had zijn partijgenoot ertoe moeten aanzetten zich neer te leggen bij de wil van 58 % der Belgen, doch hij schijnt al even zeer, als onze nationale Thé de bibber op het lijf te krijgen, wanneer Buset met zijn rode ogen rolt of met zijn gevreesde banbliksems dreigt.

Spaak, een man, die de wet Collard heeft helpen stemmen. De heren socialist hebben het toch zelf toegegeven, dat Kuypers met zijn Collardwet alleen tot doel gehad heeft van Vlaanderen een socialistische burcht te maken. En zo een man wordt daar met grote ceremonie ontvangen. Wat een groteske komedie! Wat blijft er dan nog over van het evangelie, daar

waar de Heer de kooplui uit de tempel dreef.

Gij weet allen dat de Duitse Premier onlangs een bezoek heeft gebracht aan België. Nadat Adenauer het heldenkorpus van Spaak — veel korpus en weinig held — had weggetoverd achter een heel arsenaal Duitse linten en eretekens en nadat dezelfde Adenauer grootmeester was gebombardeerd in ik-weet-niet-welke Belgische Ordes allemaal (Adenauer wellicht voor zijn vernuft en zijn staatsmanschap, Spaak voor zijn kasseistenen en zijn kazakkeerderij) en nadat de twee leiders elkaar een halfuur lang op zeer beproefde en gekonfijte wijze hadden bewierookt, scheen Spaak plots zijn tranen niet meer te kunnen bedwingen en riep hij ontroerd uit: «Het verleden is voorbij! Laat ons alleen aan de toekomst denken!»

Het scheelde maar een haar of ze vielen elkaar op zeer demonstratieve wijze om de hals, zozeer waren zij aangedaan.

Wat heeft Spaak willen beduiden? Het is zonneklaar: Wij, toonaangevende en kultuurdragende Belgen, wij vergeven U, meneer Adenauer, alles, maar dan ook alles. Wij vergeven de beulen van de concentratiekampen; wij vergeven de piloten, die onze steden en dorpen hebben gebombardeerd en die onze burgerbevolking hebben weggemaaid... Wij zijn immers ruimdenkend, grootmoedig en zeer vergevingsgezind. Maar wat zegt hij niet?

Dat er nog honderden sukkelaars in onze Belgische kerken zitten; dat er nog duizenden rondlopen, die uitgestoten zijn uit de Maatschappij; dat er in dit grootmoedige land nog oneindig veel geleden wordt onder de gevolgen van een wilde en onverantwoorde repressie.

Neen, dat zegt Spaak niet, want die sukkelaars kunnen zijn zucht naar glorie niet voldoen, kunnen geen eretekens op zijn gretige borst hangen, kunnen niet naast hem zitten op Les Grandes Conférences Catholiques.

Ik ben wat van mijn onderwerp afgedwaald, want mijn doel was U te bewijzen dat een echte, strijd lustige idealist niet meer bij de C.V.P. kan thuishoren.

Herinnert ge U nog de betoging Fosty te Diksmuide. Fosty en zijn kornuiten gingen te Diksmuide hun ongeëvenaarde vaderlandsliefde ten toon spreiden en de Vlaamse studenten hadden beslist van een speciaal soort van tegenbetoging op touw te zetten. Er zou die dag te Diksmuide iets

studentikoos gebeuren, iets waarmee er achteraf nog herhaaldelijk zou gegnuifd worden... en aller ogen stonden op Diksmuide gericht.

En wat gebeurde er?

Nog vóór hun vertrek werden onze studenten opgewacht aan de klaarstaande autobussen. Sommigen trokken 's morgens hun deur open en roef... witgehelmd pande doeren hadden hen vast. Nog anderen werden uit de kerk gehaald door tot-op-de-tanden gewapende rijkswachters. Erger nog! Ergens achter Brussel werden verscheidene bussen, die toch het vertrek hadden kunnen nemen, tot staan gebracht. Iedereen moest afstappen en onze studenten werden gelijk een kudde vee een weide opgejaagd, waar ze de godganse dag achter prikkeldraad moesten staan wachten zonder eten of drinken, en dat niet gedurende een paar uur, doch tot laat in de avond, tot wanneer held Fosty en heel zijn doodverachtende weerstand en al zijn geheime legers en zijn ondergrondse strijdkrachten en al zijn gehomologeerde helden met hun heroïsch prachtkorpus in de armen van Morpheus lagen.

Terwijl de studenten daar achter die prikkeldraadversperringen stonden reden de autobussen voorbij met de mannen van Fosty. Ik moet ze U niet meer afschilderen met hun alpenmutsen en hun zware knevels en hun vele vaandels. En de autobussen kraakten en piepten onder het gewicht van de tienduizenden eretekens en van de vette pensioenen. En van uit die autobussen maakten zij van de vaderlandslievende salukes en lachten zij schimpend op de gevangen studenten.

Op het tijdstip dat onze Katolieke Vlaam-

(lees door 5)

(vervolg van blz. 4)

De Volksunie en de JEUGD

se studenten zulke ongelofelijke en ongehoorde vernederingen moesten slikken was de C.V.P. homogene aan het bewind. Dat wil zeggen dat alle ministers, dus ook deze van binnenlandse Zaken en deze van Justitie, C.V.P.-ers waren.

En het gaat er bij mij niet in, dat zoiets mogelijk is bij de andere partijen. Kunt ge U voorstellen, beste lezers, dat er op dit ogenblik van links bewind honderden Rode Valken of Jonge Turken gelijk vee de weide zouden opgejaagd worden door hun eigen mensen, neen, dat bestaat niet, zoiets is de C.V.P.

En niettegenstaande die onmenselijke vernedering waren de studenten er onmiddellijk weer bij, toen er moest gemanteld worden tegen het lugubere driemanschap: Kuypers, Collard en de Deugnietwet.

Dat pleit warempel voor de zuivere inzichten en het onbaatzuchtige idealisme van onze studerende jeugd.

Hoe kan iemand nog met volle overgave bij een partij staan, die uiteindelijk toch steeds de nederlaag zal lijden en wier lamzakkige leiders vol schrik in de hoek kruipen, wanneer kamerad Buset een dreigende kijftoon in zijn stem legt.

Waarom hebben ten tijde van held Fosty alle Vlaamse parlementsleden de koppen niet bij elkaar gestoken? Waarom hebben ze toen niet als één man geprotesteerd?

Omdat de meeste leiders der partij, en vooral omdat de heren, waar de partijleiding haar instructies haalt, bijna allen zonder uitzondering franskiljons zijn van de gevaarlijkste soort.

En wat doen onze Vlaamse Kamerleden? Wat hebben ze altijd gedaan? Wat zullen ze tot in het hiernamaals blijven doen? Zwijgen en knikken. Er moest maar eens van hogerhand een veto tegen hen gesteld worden, dan waren ze hun lief zeteltje mitsgaders de lieve twee-honderd-en-zoveel-duizend ballekens kwijt, om nog niet te gewagen van de ontelbare beminde «à-côtékens», die met een zetel in het parlement gepaard gaan.

Neen, een mens, die recht door zee gaat, een man, die wil strijden met open vizier, een kerel, die zijn ideaal hoog draagt kan zich bij de C.V.P. niet meer op zijn plaats voelen.

WAT BLIJFT ER DAN NOG OVER? WAAR IS DE REDDING?

Moet ik het nog zeggen? De enige oplossing ligt bij de Volksunie, de jonge, veerkrachtige en dynamische Vlaams-Nationalistische Partij, die in haar schild de leuze voert «Vlaanderen Eerst.» De Partij, die opkomt voor Amnestie, voor Zelfbestuur en voor Industrialisatie van Vlaanderen.

Zeker, van de ene kant poogt men ons dood te zwijgen en van de andere kant bestrijdt men ons op de meest hardnekkige wijze. Doch laat hen doen, laat hen huilen en schreeuwen, het is immers een kenmerk van de waarheid, dat ze overal en altijd op verschrikkelijke wijze bekampt wordt.

Wij eisen amnestie, want zolang er in Vlaanderen duizenden Vlamingen rondlopen, die als outlaws en paria's uit de maatschappij werden geschopt, kan er voor Vlaanderen geen vrede zijn. Zolang er niet een definitief kruis wordt getrokken over alle vergissingen en gezegde misstappen, kan het niet gaan en zal het ook niet gaan.

Wij eisen zelfbestuur. Dat wil zeggen dat wij baas willen zijn in ons eigen huis. Vlaanderen voor de Vlamingen. Zonder zelfbestuur komen wij er nooit, staan wij ten eeuwigen dage opgeschreven als een volk van derde rang.

Troost U, beste lezer, want het zelfbestuur is veel dichterbij dan wij thans durven te verhoppen, want ieder jaar vermeerderd het getal Vlamingen en verminderen de Walen, en op de dag dat de Walen zullen vaststellen dat hun voorrechten zullen verdwijnen zullen zij uno sono roepen op zelfbestuur.

Wij eisen industrialisatie van Vlaanderen. Wij vragen dat de onmetelijke kolenreserves, die er in de Limburgse grond steken, zouden aangeboord worden, dat er nevenindustrieën zouden opgericht worden en dat iedere Vlaming werk zou kunnen vinden in zijn onmiddellijke omgeving.

Te "Raak" in Marcinelle

Toen twee maanden terug enkele Vlaamse mijnwerkers te Marcinelle de verkwast hadden gehanteerd, zweeg de grote pers, uitgezonderd «Het Volk» dat nochtans zorgvuldig vermeed te vermelden dat ook de leuzen «Zelfbestuur» en «Volksunie» in rode bloedletters de straten van Marcinelle sierden.

Er kwam nochtans reactie maar niet van die kant vanwaar zij verwacht werd. «Raak», het flinke maandblad van de K.W.B., dat sedert maanden de onverbloemde rake waarheid schreef over de bestiale voorwaarden waarin onze Vlaamse vrienden in Wallonië werken, werd het zwijgen opgelegd door het A.C.V. (August Cool Verbond), dat zgz. de belangen van deze verdrukten zou moeten behartigen.

«Raak» was te raak geweest. Mijnwerkers lijk Norbert Bousse en Albert De Vleeschouwer hebben geen tribune meer voor hun openhartige vranke mannentaal. Zij zouden door hun artikels de vakbond te zeer het vuur aan de schenen hebben gelegd.

De Vlamingen mogen immers niet weten dat de Komitees voor Veiligheid in de mijnen zijn samengesteld uit leden der grote vakbonden, dus ook het A.C.V. Dat in diezelfde komitees geen enkele Vlaming werd opgenomen, wel Walen, Italianen en andere vreemdelingen. Dat in de mijnen alles tweetalig is nl. Frans en Italiaans. Enz... enz...

Door de laatste politieke staking is het A.C.V. wel zijn laatste greintje krediet bij de massa kwijt gespeeld. De opbodpolitiek van het A.C.V. tegenover zijn konkurrent het A.B.V.V. is regelrecht in strijd met de belangen der arbeiders.

Deze paradoksale toestand is te wijten aan het feit dat het A.C.V. gans alleen een staking begint, die reeds op voorhand verloren is. En wie zal die stakers met hun gezinnen de verloren werkuren vergoeden?

Een voorbeeld uit het metaalbedrijf. Om de door de jongste staking veroorzaakte loonderving in te lopen, zal een arbeider ondanks de gevoelige loonsverhoging twee jaar moeten werken. Eer deze twee jaar verlopen zijn is het leven weer duurder geworden met het gevolg, staking voor loonsverhoging. En de arbeider betaalt opnieuw het gelag.

Geloof mij, de arbeiders beginnen langzamerhand dit vakbondspelletje door te hebben. Het groeiende ledenverlies in West-Vlaanderen en elders is er een simtoom van De staking mag dan alleen uitgeroepen worden, als alle andere middelen uitgeput zijn... en dan nog maar als er kans is dadelijk een eervol resultaat te behalen.

De vakbonden zijn enkel nog grote bureaukratiemonsters met talrijke verbeterde posten en waar de grote inkomsten komen van de leden, die elke week 30 frank mogen afdoeken van hun karig weekloon.

We zijn ver van de katakombentijd van vader Anseele, waar de sindikale voor mannen waarlijk voorvechters waren.

Demon.

Er moet welstand komen in Vlaanderen, dank zij de rijkdom van zijn bodem en de werklust van zijn bewoners, dank zij de moed en de onverdroten arbeid van zijn volksvertegenwoordigers.

Ik herhaal het: Vlaanderen voor de Vlamingen.

Gij allen, jonge vrienden, die deze regels gelezen hebt, laat een ogenblik Uw werk en Uw boeken rusten en overweeg in de stilte van Uw huiskamer of van Uw studentenkot de waarheden en de toestanden, die ik hier heb neergeschreven en U zult het voorzeker met mij eens zijn, dat, voor iemand, die Vlaanderen een warm hart toedraagt, die strijdlustig is en vol idealen, er slechts één enkele Partij overblijft, die Uw vrouwen volkomen waardig is: de Jonge, de Veerkrachtige de Dynamische VOLKS-UNIE, want de Volksunie, al heeft ze geen geld en ook geen macht, ze heeft het voorname: ze heeft over gans de lijn gelijk en daar komt het voor een echt idealist toch maar op aan.

Advokaat Jozef Libens
St-Truiden

Mobiliteit, Welvaart en Kultuur

In de loop van de studiedag «Welvaart en Kultuur», gehouden te Aalst, heeft Dr M. Van Haegendoorn op een uiterst klare wijze belicht hoe erg de Vlaamse werknemers worden benadeeld door de sociale taalgrens, door de voor Vlaanderen ongunstige economische structuur van België en door de té grote mobiliteit, waartoe de Vlaamse werknemers worden gedwongen.

«De mobiele werkkrachten verspelen zoveel tijd en inspanning», zei hij, «dat de al te lange arbeidsdag hun geen gelegenheid meer biedt tot kulturele belangstelling. Zij verdienen minder en zij krijgen minder kans tot bevordering, gezien vrije tijd tot studie en vervolmaking van vakbekwaamheid ontbreken.»

Hij verbaast er zich dan ook over dat de vakbewegingen, die toch alleen in staat zijn om de belangen van de werknemers te behartigen, niet genoeg belang stellen in deze punten: overdreven mobiliteit en sociale taalgrens.

Wat deze laatste betreft, is het zeer duidelijk dat deze taalgrens welke niets met vakbekwaamheid te maken heeft, tot zelfs in Antwerpen toe nadelig is voor de Vlamingen en jaarlijks miljoenen aan de Vlaamse werknemers ontroofd. Het ergst komt dit tot uiting op b.v. het Ministerie van Buitenlandse Zaken en bij het Leger, maar er kan geen domein vernoemd worden (nemen wij b.v. de sport, waar typisch Vlaamse sporten als duivensport en wielersport nog het meeste baat bijbrengen aan vlaamsontkondigen!) waar deze onrechtvaardigheid niet nawerkt.

Het verlies van deze miljoenen alleen reeds maken een doorgedreven actie van vakbonden hoogst noodzakelijk en moesten zij hier doorwerken dan zou hun blazen, dat bij de nadenkende mensen als besmeurd voorkomt, weer eer aanbrengen. Op het pijnlijke van het probleem mobiliteit heeft de ramp van Marcinelle ieders aandacht gevestigd. Tot zelfs Van Acker heeft er in zijn lijkrede over gesproken.

Waarom tienduizenden Vlamingen hardnekkig weigeren zich in Wallonië of Brussel te vestigen weet iedereen, die zelf in Wallonië of Brussel heeft gewerkt. De atmosfeer is er, op zijn zachtst uitgedrukt, kil, vreemd en zelfs onvriendelijk voor de Vlaming; hij voelt er zich op zijn ongemak en verkiest lange reizen om in zijn streek een beetje gulheid, begrip en gezelligheid te vinden.

Door de vijfdegenweek werd het lot van de mobiele enigszins verlicht, maar er moet voor hen nog een betere oplossing gevonden worden en wel deze dat de nijverheid in ons land zodanig wordt gespreid dat zij zich vestigt waar veel arbeidskrachten voorhanden zijn.

In afwachting dat onze politiekers deze nationale oplossing hebben verwezenlijkt, zou door de vakbewegingen alles moeten gezet worden tot het bereiken van volgende verwezenlijkingen:

- 1.- Dat afwezigheid van huis terwille van de arbeid, welke langer dan b.v. 12 uur duurt, zou recht geven op een uurvergoeding, gedragen door de werkgevers;
- 2.- Het gedeelte der reiskosten, dat hoger ligt dan b.v. 1/20ste van het maandloon zou door de werkgever moeten betaald worden;
- 3.- De arbeiders, die gedwongen zijn in een ander taalgebied te gaan werken, moeten aldaar kunnen rekenen op mees-terpersoneel, dat hen verstaat en dat bijgevolg uit hun rangen moet verkozen worden volgens een zelfde verhouding als dit het geval is voor de werklieden uit de streek (b.v. op 100 Vlaamse werknemers in Wallonië zoveel Vlaamse ploegbazen, enz. als er op 100 Waalse werknemers Waalse ploegbazen, enz. bestaan);
- 4.- Arbeiders, tewerkgesteld in een andere taalstreek dan de hunne, moeten kun-

Postkantoor BRUSSEL X

De agenten van postkantoor Brussel X, die op 30 december 1956 een dienst verzekerd hadden kregen die betaald buiten hun eigenlijke wedde.

De uitbetaling vond plaats op 5 februari. Er hing in het kantoor een nota uit, uitsluitend in het Frans opgesteld. Op dezelfde dag werd er een van onze werkmakkers op leeftijdsgrens op rust gesteld. 't Was er een die op de Nederlandse taalrol stond. Om 16 u. moest er dus een gelegenheidsrede gehouden worden door de dienstleider van het postkantoor Brussel X, maar die gaf belet, omdat hij natuurlijk geen enkel woord Vlaams kent, laat staan Nederlands!

De heren toezichters zaten hierdoor zeer in verlegenheid. Er waren vijf toezichters maar geen een van die vijf kon een behoorlijke rede houden in 't Nederlands. Men moet weten dat vier ervan nog niet eens schijnen te weten dat er in België ook Nederlands gesproken wordt. Zij zijn echter toezichter in een tweetalig kantoor!! De vijfde, een gewezen militair, die zich gedraagt als een diktator heeft ergens in Duitsland een klad Nederlands opgeraapt. Die moest dan maar de rede houden! Hij verontschuldigde zich in 't... Frans natuurlijk dat hij met een grote verkoudheid zat, snoot enkele malen de neus en begon dan zijn rede... in 't Frans. Na een korte toespraak kon hij niet meer verder. Zijn verkoudheid was gedurende die paar minuten zo verslecht dat hij zijn rede in 't Nederlands niet meer kon herhalen.

Een vijftigtal agenten moesten dan aanhoren. Daaronder een veertigtal Vlaams-taligen. Toen heeft een van onze werkmakkers als gewoon agent het woord genomen en ook in 't Nederlands een toespraak gehouden en wij hebben hem hartelijk toegejuicht.

Zo worden de Vlamingen in het postkantoor Brussel X behandeld.

De toestanden zijn er de laatste tien jaren zeker niet op verbeterd ondanks de flaminganten in de kleurpartijen. Het zijn nochtans de kleurpartijen, die deze toestanden in het leven geroepen hebben en die ze in stand houden.

Wij Vlamingen moeten ons laten beledigen, het kan niet meer!

Een oplossing blijft ons nog slechts over. Dat er een Vlaamse partij komt die de zweep gebruikt om een einde te stellen aan deze schandalige toestanden, die ons, Vlaamse postbedienden, het leven vergallen.

De Volksunie mag dan ook verzekerd zijn dat wij haar in staat zullen stellen om die zweep te hanteren door voor haar te kiezen dit jaar.

Zij is het enig lichtpunt in onze Brusselselse duisternis.

Een Vlaams postbediende

nen gehoord en verdedigd worden in hun taal.

De twee eerste punten zullen een billijke vergoeding betekenen voor de bijkomende lasten, welke de mobiliteit meebrengt en zullen zonder enige twijfel bijdragen tot het verplaatsen van onze nijverheid naar streken, waar veel arbeiders te vinden zijn.

Punt 1 zou zelfs de N.M.B.S., welke thans ingevolge de lage week- en werkabonnementen met verlies moet werken, de kans bieden om haar tarieven tot een redelijk en renderend peil te verhogen. Het is immers niet de N.M.B.S., maar wel de nijverheid, die de gevolgen van overdreven mobiliteit moet dragen.

Punten 3 en 4 zouden bijdragen tot het scheppen van een gevoel van behaaglijke veiligheid bij de Vlamingen, die gedwongen worden om den brode naar Wallonië te gaan werken.

Konden de vakverenigingen al hun krachten samenspijsen op deze werkelijk sociale verwezenlijking, dan zouden zij uiteindelijk veel bijdragen tot het verhoogen van de welvaart en (onrechtstreeks) tot de mogelijkheid voor de Vlaamse werkmens om een gedeelte van zijn tijd te besteden aan ontwikkeling, vorming en vooruitgang d.i. verhoging van zijn kultuur.

Pendelaar

5 Mei : Ons Kongres te Antwerpen

De Belgische MELKKOE heet MIDDENSTAND Het Schandaal van het Pensioen van de Zelfstandige Arbeider

(vervolg van blz. 1)

We halen deze ogenschijnlijk buiten het verband met het onderwerp staande feiten aan om even het geheel van de economische verhoudingen tussen de volkeren en de klassen en ons land in grote trekken te schetsen.

DE BELASTINGSDRUK

Het is een feit dat van oudsher ons volk en zeker onze middenstander tegen belastingen gekant was en is. Het is even bekend als de vaststelling dat een boer altijd klaagt. Het is echter potsierlijk met dit a priori alle kritiek weg te wuiven.

En de onnozele vaststelling dat er te veel middenstanders en boeren zijn om dan te besluiten dat ze maar moeten gaan werken snijdt evenmin hout omdat er ook reeds te veel werklieden zijn in Vlaanderen. Nieuwe werklozen en nieuwe mobiele lossen het vraagstuk niet op.

De grootfabrikanten in Wallonië en te Brussel weten door hun sisteem van dubbele boekhouding, van het uitdelen van vetbetaalde posten aan al wat van ver of van nabij familie is, van uitbouw met fictieve cijfers en van opgedreven algemene onkosten hun grote winst weg te moffelen. Zo benadelen ze hun aandeelhouders — veelal nog middenstanders! — en zo bedriegen ze de andere belastingbetalers. Niet de staat, want die laat oogluikend begaan als de regerende partijen maar enkele miljoenen zakgeld krijgen voor het voeren van hun propaganda.

De last van de belastingen komt dan ook ten volle op onze middenstanders neer. En de enige beloning die deze melkkoeien van de staat krijgen is het misprijzen en de verdere uitbuiting door de kleurpartijen.

De jongste jaren heeft men trouwens een nieuwe methode ingevoerd wat het vaststellen van de belastingen betreft. De controleurs moeten thans niet meer bewijzen wat de middenstander verdient. Neen men neemt een hoog aangeslagen belastingplichtige als maatstaf en de middenstanders moeten dan maar zelf bewijzen dat ze niet zoveel verdienen. Verkoop dan maar eens met geringe winst! De middenstanders worden thans behandeld gelijk de incivieken voor de krijgsraden. De staat moest niet hun schuld bewijzen. Neen zij zelf moesten kunnen bewijzen dat ze onschuldig waren.

Dat anderzijds aan de hand van de cijfers duidelijk blijkt dat de middenstanders in de Vlaamse gouden zwaarders belast wordt dan in Wallonië zullen alleen die middenstanders niet geloven, die zich liever met wat naar de provincie geëksporteerde patriotisch Brussels gezwam tevreden stellen dan dat ze hun sterk bedreigd eigenbelang willen onder ogen nemen.

Zalig die onnozelen want ze laten Brussel toe verder van hun zweet te profiteren.

DE NIEUWE BELASTING, PENSIOEN GENAAMD.

De ambtenaren, bedienden en arbeiders hebben een pensioen. De zelfstandige arbeiders (boeren en middenstanders) hadden er geen. Vanzelfsprekend kenden dus heel wat kleine boeren en middenstandertjes, eens oud geworden, gebrek. Daaraan moest verholpen worden en het gerechtigd verlangen ontstond dat ook zij pensioen moesten hebben.

Onder de vorige C.V.P.-regering stemde men reeds een pensioenwet. Ze deugde niet. Wie een meid of een wa-

gentje had werd uitgesloten, ook wanneer de ouderen dat nodig hadden omdat ze niet onder de voeten uit konden. Had men ooit een dergelijke voorwaarde aan ambtenaren gesteld? Wie een kind had dat boven de 70.000fr verdien- de kreeg evenmin iets. Wil en kan elk kind zijn ouders onderhouden? Wie wat bezit had, kreeg niets. Een premie dus voorwie zijn vermogen er door hielp, een straf voor de mensjes die een sommetje voor de oude dag aan de kant gelegd hadden.

Het zou er met de nieuwe pensioenwet niet op beteren.

De staat zou er een nieuw middel inzien om de reeds zo zwaar belaste zelfstandige arbeider geld uit de zak te kloppen in ruil voor zeer magere voordelen, gesteld dat er ooit voordelen zullen zijn!

Men heeft aan de hand van de opgestelde barema's reeds berekeningen gemaakt. Een belastingplichtige van 36 jaar zou tot 107 jaar moeten leven om zijn gestort geld terug te krijgen! De bijdragen zijn zeer hoog en het pensioen niet. Niet de middenstander heeft voordeel, wel de staat.

We zullen de versleten zin niet altijd herhalen dat de middenstander het beu wordt. Hij moet zijn beu zijn omzetten in daden. Dan pas kan het beteren. Het eerste wat hij moet doen is de kleurpartijen de rug toekeren. Eerst heeft de C.V.P. hen voor de gek gehouden, thans doen de liberalen en socialistische het! Hoe langer de middenstanders aan hen hun vertrouwen schenken zullen ze uitgezogen worden. Zij zullen dan ook geen beter lot verdienen. Hun toekomst ligt in hun eigen hand. Dat ze aan onze nieuwe partijvorming helpen.

Alleen de Volksunie kan redding brengen.

Gueuze en Flauwaert

(vervolg van blz. 3)

Het fatsoen en de burgerdeugd eisen dat de liberale muilentrekkers van Vlaanderen én Wallonië hun dwaze klep houden. Laat ze in 'T DOSSIER VAN 'T PALLIETERKE lezen hoe hun profiteurs gingen kruipen bij hen die landgenoten in Breendonk opsloten. Laten zij hun knuisten afhouden van de poorten van het kamp waar zovele idealisten het leven lieten.

Als zij kost wat kost ergens willen op schoppen, dat zij dan de toppen van hun mocassins verslijten onder de broeken van hun liberale zgn. volksvertegenwoordigers. Is er nadien nog wat tijd voor een verzetje, dan mogen zij voor ons part fluiten en trommelen dat horea en zien vergaat in het slappende Willemsfonds.

Soetkin

Abonneer nu op de Volksunie

Bij de Kindertoelagen

In de strijd tegen de inflatie is de vermindering van het gezinkomen of van de koopkracht ervan een doelmatig middel. Het is ook het enige middel dat door de regering aangewend wordt. Wellicht is dat socialistisch verantwoord maar zeker niet sociaal.

De gelijkstelling van de kindertoelagen zou de inflatie in de hand werken. Maar de verhoging van de pensioenen - overigens verantwoord - zal het ook doen. Maar de eigenlijke reden ligt elders: gepensioneerden hebben stemrecht en kinderen niet! Geef de kinderen stemrecht, langs de ouders om, en alle partijen zullen in wedloop de kindertoelagen willen verhogen.

Verschillende instanties, ACV, VEV, CEW, ERV, enz., hebben het vraagstuk van de kindertoelagen bestudeerd en voorstellen gedaan. Totnogtoe kwam er niets van in huis. Wacht men soms tot er een volmaakt en algemeen goedbevonden stelsel is uitgedacht. Dat zal zeker nog een tijdje duren. Zo'n stelsel is ook niet nodig. Hoofdzakelijk is het dat er verbetering komt voor de gezinnen. Om het even welk stelsel kan van tijd tot tijd herzien en gewijzigd worden. Tegen elk stelsel zullen er immers principiële, politieke, economische, financiële of andere bezwaren worden ingebracht. Moest men echter aan alle gezinnen met kinderen vragen:

«Wat dunkt U: 400fr voor het 1e kind, 700fr voor het 2e en 1000fr voor het 3e en volgende. Zoudt U het goedvinden?» Het antwoord zou zeker wel zijn: «'t is een verbetering, geef maar».

Zover zijn we nog niet. De bond der grote gezinnen is immers geen politieke partij, hij draagt geen lijsten voor bij de verkiezingen. En alleen dit boezemt schrik in.

Hier wil ik nog eens wijzen op de ergerlijke achteruitstelling van de zelfstandigen (zie Volksunie van 19 januari: De oplossing?). Het 1e kind van een loontrekkende krijgt 315 fr., van een zelfstandige 90 fr., van een staatsbediende 435 fr. Met reden vraagt men: waarom dat verschil? Het is niet mooi vanwege de liberalen die zich steeds de verdedigers van de zelfstandigen noemen, deze toestand reeds meer dan 2 jaar te blijven duldend. En de socialistische die niet langer de werkliedenpartij wilden zijn, om ook toeren en middenstander in het gevecht te komen, hebben ook geen verontschuldiging.

Laten we echter zakelijk zijn. Wie financiert de kindertoelagen?

- 1) Voor de staatsbedienden betaalt de staat, milder en gewillig 100%, het volle bedrag, met het geld van alle belastingbetalers, uit de schatkist; meer dan voor de kinderen van de andere groepen hoewel alle Belgen voor de wet gelijk zijn.
- 2) Voor de zelfstandigen: zij zelf betalen compensatiebijdragen en de staat geeft een toelage uit de schatkist. Zo betalen de zelfstandigen dubbel.
- 3) Voor de loontrekkenden: De sociale wetten voorzien geen bijdrage vanwege arbeiders en bedienden. De werkgever betaalt 7,5% op de lonen, begrensd tot 5000fr. Die 7,5% worden verrekend in de kostprijzen en aldus afgewenteld op de verbruikers: binnenlandse en buitenlandse. Het is dus een vermomde en op een andere wijze geïnde faktuurtaak van 7,5%. Die worden dus betaald door alle verbruikers. (Voor de zelfstandigen is dat de derde bijdrage voor kindertoelagen: daarom krijgen ze maar 1/3). De staat geeft een toelage uit de schatkist.

Indien iemand nu mocht denken dat de zelfstandigen best de kindertoelagen kunnen missen, dan ken ik, en kent gij ook, loontrekkenden en staatsbedienden die ze heel wat beter kunnen missen dan b.v. een boertje met 4 ha grond en 5 kinderen. Ten andere de staat van behoefte spreekt hierin niet mee en wie betaalt, heeft ook rechten.

Gans het stelsel der kindervergoedingen is voor wat betreft de financiering en de toekenning een ingewikkelde warboel en een sociale schande. En de alleenregerende rechtsen en de alleenregerende linksen lossen de zaak niet op. Vaak zijn het ook de bestaande kassen die hun bestaan belangrijker achten dan het doel waarvoor zij bestaan.

We komen op dit onderwerp nog terug.

D.D.

gust de Block. Proficiat, meneerke. Kamerad Ansele, minister van Verkeerswezen, zei met een serieus gezicht: «bladen met een kleinere oplage hebben nog steeds een toekomst». 't Is naïef bekend en in geen geval «sensationeel».

En 't is juist: zolang Vlaanderen moet gedeklerikaliseerd worden via bovenaangehaalde smeerslapperijen, heeft VOORUIT inderdaad een kans.

L. B.

Machtige Schoolstrijd

Uit het verslag van De Standaard (D.S.) van 27.1.1957, over de C.V.P.-partijraad: «Mej. Cardijn is van dezelfde mening en vraagt grote voorlichtingsvergaderingen, ingericht door het Komitee voor Vrijheid en Democratie.»

Uit HET VOLK (H.V.) van dezelfde dag: «Mej. C. vraagt dat de C.V.P. grote voorlichtingsvergaderingen zou inrichten om de openbare mening over het werkelijk karakter van het ontwerp juist in te lichten.»

Of zo houdt men de arbeiders dwaas en zwijgen Schildwacht's skribentjes liefst over die misbakken Sociëteit voor Vrijheid en Theokratie.

D.S. citeert voorts senator De Winter's tussenkomst aldus: «Senator D.W. wenst eveneens een zeer populaire propaganda, zo niet lopen wij het gevaar, verklaart hij, een Pyrrhusoverwinning te behalen. De bevolking moet onze inzichten begrijpen. Wij hebben een machtige schoolstrijd gevoerd, doch de publieke opinie meent dat wij hem verloren hebben.»

H.V. is niet zo entoeziast en nuanceert voorzichtig: «Het volstaat niet (aldus D.W.), een grote campagne op touw te zetten, zij moet ook zodanig voorbereid worden, dat zij haast met zekerheid slaagt. Zekere mislukkingen, of halve mislukkingen uit het verleden, mogen niet herhaald worden (handgeklap).»

Leopold, Collard, Marcinelle: drie zekere mislukkingen!

Explosion '58

Noch VOORUIT noch HET VOLK hebben geprotesteerd tegen het incivisme van la Croix Rouge en Prins F. de Merode. 't Zwart (parce que incivique) Kruis metselde in 't Frans de eerste steen van zijn paviljoen aan de Heizel.

Schoolmeester Schildwacht van Cauwe-laert zal desniettemin staande houden dat zijn sportkrant op Vlaams gebied zo Vlaams is als De Standaard die wel wees op de onbeschikbaarheid van de franskiljoense bastaards. Kan Kamiel (of Edgard) zijn broer van het IJzerbedevaartkomitee niet eens een stille wenk geven? Pas wanneer de arbeiders dagelijks in hun blad iets lezen over dat ergerlijk incivisme van na '45 zullen zij gevoelen dat zij beledigd worden. Maar dat zou dan ook te gevaarlijk worden, nu de verkiezingen voor de deur staan...

En tout cas, heren van de Expo '58, negeer ons maar verder, wij komen naar Bruxelles en bezorgen u in '58 een Explo(sion).

Kleinere oplage...

VOORUIT kende een perskongres. Hoogst nodig want de oplage zoekt afname. De persen aan de St.-Pietersnieuwstraat draaien tegen het traagste tempo want de drukkers hebben maar twee uur nodig (min de schafttijd) om vader Ansele's clientèle te bedienen (gratis proefnummers inbegrepen).

VOORUIT schrijft zelf over dit kongres: «Tot besluit vat de bestuurder zijn standpunt als volgt samen: alhoewel het politiek aspect van grote betekenis blijft, moet een groot belang gehecht worden aan de sensatieartikelen.»

Voor wat de sport betreft kan Cneudt te rade gaan bij Jerom Stevens. De bordeelredakteur, sektor Kuiperskaai, zal uit zijn slof moeten schieten en de Gentse onderwereld ondersteboven gooien en de vuiligheid als sensatie etaleren in het rode rioolkrantje — met konfidentiële — oplage...

In VOORUIT van 30 dec. '56 stonden bv. volgende allerindividueelste expressies, in verband met Brigitte Bardot: 1. «...die onmiddellijk hun apparaten afwenden van de naakte girls om het gescheiden-maar-toch-samen-uitgaand-koppel op de gevoelige plaat te leggen»; 2. «...die, om carrière te maken, haar echtgenoot bedreigt met haar metteur en scène. Het enige wat in het geval van B.B. ongewoon is, is dat zij zich aan dit winstgevend overspel kan overgeven zonder daarom haar bed met twee mannen te delen»; 3. «...met als origineel onderwerp... de kaken van B's achterste»; 4. «...een achterfaçade die de hoofdrol kan spelen in een film»; 5. «Zekere dag werd zij verrast door een fotograaf toen ze juist een van haar welgevormde benen over het hekje van die verdomde lift had geslagen...».

Brengt dat onder de ogen van je kinderen! Is dat de sensatie van directeur Au- (lees door onderaan vorige kolom)

KADERSCHOOL

Zaterdag 26 januari stak een nieuwe cyclus lessen Kadervorming van wal inge-richt door de Antwerpse Stadsraad. De eerste lesgever was de Heer Mattheysens die vooraf enkele begrippen betreffende onze beweging verklaarde. Hij schetste dan het ontstaan van de eenheidsstaat "België" met zijn twee verschillende bevolkingsgroepen en gaf een kort overzicht van wat onze beweging sinds 1830 geweest is. Vervolgens noemde hij de noodzakelijke voorwaarden die zouden moeten verwezenlijkt zijn opdat onze eigen kultuur ge-dijen zou.

Met het beantwoorden der gestelde vra-gen en een korte bespreking eindigde deze zeer vruchtbare les.

SPREKERSSCHOOL

De lesgever, Mr. Wagemans legde vooral de nadruk op de praktijk en richtte zijn les zodanig in dat, na de meest elementaire beginselen uiteengezet te hebben, de kur-sisten reeds zelf aan het woord kwamen. De meesten deden dit, als beginnening, verre van slecht, zodat Mr. Wagemans alle eer van zijn werk haalt. Er waren er zelfs bij die eigenlijk nog weinig te leren hadden, maar iedereen is natuurlijk geen Miel Pee-ters of Jef Paredis.

Beide lesgevers verdienden echter rui-mere belangstelling. Laat ons hopen dat het slechts een begin is en meerdere pro-pagandisten de gelegenheid te baat zullen nemen zich verder te scholen.

BORGERHOUT

De afdeling Borgerhout heeft het jaar 1957 goed ingezet met een zeer geslaagde avond. Gemeenteraadslid kd. Van de Vij-ver had het genoegen de voordrachtgever Cyriel Rousseeuw op dinsdag 8 januari aan zijn medestrijders (strijdsters) voor te stel-len.

De spreker van de avond, die momenteel wel het best gedokumenteerd is op het gebied van de Vlaamse ontvoeringsstrijd zijner generatie, handelde over «Borgerhout, 50 jaren Vlaams Nationale Traditie». Op de hem eigen manier schetste kd. Rousseeuw de wisselwerking die gelukkig gedijde tussen Merksem en Borgerhout. Op klare wijze werd ons voor de geest ge-roepen de vooroorlogse periode '14-'18 en de toestanden tijdens de oorlog. Specifiek Borgerhoutse figuren werden ten voeten uit getekend: Herman van den Reek, Lode van Dijk, Berten Fermont, Juul Gri-tens, Willem de Meyer, e.a. Talrijke per-sonlijke belevenissen kruidden de voor-dracht: vergaderingen in het Hof van Ceunen, de Groeningen Wacht met het blad «Antwerpen Boven»; de aktie voor de vervlaamsing der Gentse Hogeschool en het aandeel door Borgerhout hierin gele-verd.

Het werd een op alle gebied schitterende avond en kd. Van de Vijver dankte de geestdriftige oude — naar jong van hart gebleven — Vlaams Nationale Strijder, die van Cyriel Rousseeuw een der zeldzamen maakt, die nog steeds tot voorbeeld mo-gen dienen.

TURNHOUT — Volksunie Kempen

Als jongste afdeling van de Volksunie reken wij het ons tot plicht hard en gedu-rig aan te werken. Wij hebben in de Kem-pen een grote achterstand in te halen.

De Kempen is geen stad, maar een ver-zameling van enkele kleinere stadjes en veel dorpen. Daarom ook zal onze werking anders zijn en tevens veel moeilijker we-gens de lange afstanden en ook de menta-liteit van onze Kempische mensen die op veel gebied veel degelijker zijn maar tevens ook veel moeilijker te winnen voor iets dat breekt met jarenlange tradities.

Toch werd er op zeer korte tijd reeds heel wat bereikt. Kontakten werden ge-legd in verschillende centra. Reeds enkele tientallen abonneenten aangeworven en wat propagandistisch gezien zeker het voor-naamste is een kleine ploeg kolporteurs trok er reeds enkele malen op uit en niet zonder sukses.

De laatste kolportage had als doel Herenthals. Een vijftigtal nummers wer-den verkocht aan de kerken. Het verschi-jnen van die enkele mensen brengt in de Kempen heel wat deining te weeg in de C.V.P.-kringen, zodanig dat nu reeds de meest vooraanstaande personaliteiten uit de C.V.P. langs alle kanten gaan preken over de alleenzaligmakende eenheid.

Tekenend voor de sfeer die er nu reeds heerst is wel volgend feitje:

Les in een dagvakschool te Turnhout... De leraar stelt volgende vraag:

«Op hoeveel partijen kan een katoliek in geweten stemmen?» Antwoord van een jongen van 18 jaar, de Volksunie tot hier-toe volledig onbekend: «Op twee par-tijen, de C.V.P. en de Volksunie, maar een Vlaaming slechts op één: de Volksunie».

Wij maken ons niet de minste begooche-ling, maar één ding is zeker: indien wij werken, gaan wij naar de macht, ook en

★

Bewegingsleven

★

zéker in de Kempen.

Daar wij in ieder stadje, ieder dorpje mensen zoeken die ons helpen willen, openlijk of niet, verzoeken wij deze perso-nen ons hun adres te willen mededelen. Het spaart ons kostelijke tijd en zeer veel onkosten. Stuur ons adressen van simpa-tisanten, oude nationalist en jonge (vooral die) overtuigde Vlamingen. Wij doen de rest.

Hebt U moeilijkheden op gelijk welk ge-bied, steeds zullen wij trachten in de mate van het mogelijke U te helpen. Schrijf ons, komt ons opzoeken. Wij staan ten dienste van ons Volk, niet met woorden, maar met daden.

Volksunie - Kempen
Grimstedestraat, 6
TURNHOUT

WEST-VLAANDEREN

KUSTSTREEK

Kontaktnemingen met vooraanstaanden in 't vooruitzicht van de aanstaande verkiezingen. Innen van achterstallige abon-nementsgelden. Verspreiden van geperi-meerde bladen van De Volksunie, als losse propagandabladen.

OOSTENDE

Toen onze arrondissementale Bestuurder op een kleine kernvergadering, te Gistel, zijn voornemen te kennen gaf, thans be-slist Oostende te bewerken, ontving hij een paar dagen nadien de raad van een abon-nee, zich geen moeite te geven om in die stad iets te willen verwezenlijken. Het zou verloren energie en geldverspilling zijn. In het liberaal-frankiljons Oostende was niet anders te bereiken dan... en «we moe-ten toch voorzichtig zijn, onze propagan-disten niet nutteloos blootstellen...» enz.

Op de eerstvolgende kernvergadering te Diksmuide zegde onze Bestuurder: «jon-gens, we trekken er naartoe. Wachtwoord: gelijk altijd zeer voorkomend en beleefd zijn en zo er herrieschoppers zijn, ze naar mij sturen...»

En, op 27 januari, eerste kolportage te Oostende. Bevredigende uitslag; alles rus-tig en kalm verlopen.

Een tweede kolportage werd vastgesteld voor 10 februari. De vrienden uit het Gentse zouden met muziek en bandopname de tocht komen opluisteren. Spoedig de vereiste toelating daartoe gevraagd, welke ingewilligd werd, mits betaling van 3.000 fr. taksgeld. Dan maar kolporteren zonder luidspreeker.

De vrienden van Gent zorgden voor een kleine verrassing door het verspreiden van hun: «Open brief van de Volksunie aan Z.M. Koning Leopold III». De brief werd gretig ontvangen en gelezen.

Onze Algemene Sekretaris dhr. Rudi van der Paal en onze arrondissementale Be-stuurder Jan De Bondt namen eveneens deel aan de kolportage, echter alleen maar op het laatste uur daar ze gans de voor-middag in beslag genomen werden door be-zoeken aan huis van vooraanstaande sim-

patisanten uit de streek.

Thans mogen we zeggen: De kogel is door de kerk! Op een paar uren meer dan honderd bladen verkocht.

Op volgende kolportage te Oostende moe-ten en zullen we het dubbel aantal berei-ken.

Want, als we zien wat dhr. D.K. met zijn onvermoeibare medewerkers (vooral mede-werksters) met V.T.B. heeft kunnen ver-wezenlijken in die zogezegde liberaal-frankiljonse burcht, dan zijn we innig overtuigd dat mits werken en volharden, de Volksunie hier ook een zeer vruchtbare bodem in de gemeoederen van onze volks-genoten zal vinden.

Vooruit, wakkere propagandisten!! Wer-ken spreekt altijd meer tot het volk dan woorden.

OOSTENDE: Tekst van het verspreid vlug-schrift.

Open brief aan Z.M. Koning Leopold III. Sire,

70 % van Vlaanderen zei JA in 1950. En Vlaanderen blijft, ondanks Uw troonaf-stand, trouw aan Zijn Koning die zich moedig en waardig heeft gedragen onder de bezetting.

Sire,

Wij staan achter Uw zoon, Z.M. Koning Boudewijn, die, Vlaanderen is er van over-tuigd, nooit zal vergeten wat het schuim van de straat, met Spaak aan de leiding, Zijn Doorluchtige vader heeft aangedaan.

Sire,

Uw zoon weet dat de onwettige regering van Londen de schuldige is. Spaak en De Schrijver die U in 1940 verraadden en van uit Londen het vaderland verdedigden van-achter de mikro van de B.B.C., zijn verantwoordelijk voor uw troonafstand, dus voor de smadelijke nederlaag van Vlaan-deren.

Sire,

U weet dat het volk van Vlaanderen U, niettegenstaande alles, niet vergeten is. Bij de volgende verkiezingen wrekt Vlaanderen uw troonafstand die het werk is van kruipers als Spaak, De Schrijver en komediant Van Glabbeke die de onbe-schaamdheid zover dreef aanwezig te zijn op de inhuldiging van het Koninklijk Pa-viljoen.

Sire,

Wij, de Volksunie, beloven U dat bij de volgende verkiezingen de Londense reke-ning zal geprezeenteerd worden. Het Volk dat U terug wilde maar dat door de zgn. Christelijke Volkspartij in de rug gescho-ten, zal zich wreken op de bastaards uit de liberale, socialistische en katolieke par-tijen.

De Vlaamse Militanten Orde.

OOSTENDE

Oost- en West-Vlaanderen samen op het oorlogspad — De koningin der badsteden werd overrompeld door de kameraden van

Oost- en West-Vlaanderen. Profiterend van het zachte winterweertje trokken we Oostende binnen, onze leuzen skanderend, ons blad aanbiedend en een speciaal pam-flet uitdelend. West-Vlaanderen zag nog nooit zulk een talrijke groep, een zijner steden binnentreden. Onze propaganda-wagen was niet van de partij, maar het lawaai was er niet zachter om. De verkoop was voor de eerste maal niet zo slecht. Een honderd nummers werden aan de man ge-bracht. Gebied dat nog gekultiveerd moet worden geeft de eerste tijd niet te veel vruchten. De aanhouder evenwel wint en eens het ijs gebroken is de doorvaart ver-zekerd. De jonge Volksunie heeft wind in de zeilen en varen zal ze!

Hou zee!
Die van Gent.

DE POLITIEK EN ... WIJ

Onder deze titel antwoordt A. E. Craenen in het jongste nummer van «De Bond», orgaan van de Bond der Kroost-rijke Gezinnen van België op vele brieven die de redactie ontving over de politiek en hun pomperijen.

Het artikel is zo scherp en raak gesteld dat het zo uit de kolommen van «De Volksunie» kon zijn genomen. Oordeel zelf over volgende passus: «...Onze le-den hebben allen, zonder uitzondering, hun hart gelucht over de politiek en de politiek. En dat was niet in een vlei-en de taal! Wij achten het nodig hun oor-deel te herhalen, het was te eenparig om niet te veron-derstellen dat eenieder het kent. Zij die aan politiek doen, die er de vertegen-woordigers van zijn in dit land en zij die er de leiding van hebben, tot welke par-tij zij ook mogen behoren, zouden er goed aandoen hierover ernstig na te den-ken. Want de massa, de overgrote meer-derheid gelooft niet meer in de politiek in de programma's van de partijen, in het woord van de gekozenen! Men spreekt nog wel van vertegenwoordigers van het volk. Men gelooft niet meer in 't behartigen van 's lands belangen, maar wel in die van politieke partijen...»

Het verheugt ons ten zeerste zulk een machtige bondgenoot (300.000 ex. op-lage) gevonden te hebben om de tegen de borst stuitende rotheid van de grote partijen aan de kaak te stellen. De onte-vredenheid van het kiezerskorps is dui-delijk voelbaar en dagtekent reeds van vroeger. De huidige koalitieregering is een faliet nabij en toch is de oppositie van de C.V.P. zo stuntelig en zo weinig georchestreerd, dat het volstrekt niet verwonderlijk is dat de katolieke kiezers zich afwenden van hun traditionele par-tij. Ongetwijfeld zal de Volksunie bij de volgende verkiezingen voordeel halen uit deze toestand. Mijn inziens is het dan ook goed mogelijk dat de Volksunie de-finitief doorbreekt en een tiental manda-tarissen naar het parlement stuurt. Aan ons om deze mogelijkheid uit te bouwen tot een tastbare werkelijkheid.

Doet het dan niet potsierlijk aan, na lezen van dit rekvisitorium, in «De Nieuwe Gids» Fons Margot van het N. M.C.V. de verkiezingsprofeet te horen uithangen? Om zijn onwetendheid ter zake voldoende te illustreren, schrijft hij: «...Het is zelfs absoluut niet denkbeel-dig dat, langs Vlaamse zijde, ook de par-tij van Herman Wagemans, een nieuwe poging zal doen om de evenzeer mis-noegde als Vlaamsvoelende middenstan-ders ter wille te zijn. De Poujadistische nederlaag van vorige zondag zal echter in dezelfde mate (maar in omgekeerde zin) als de dito overwinning van vorig jaar, een aanzienlijke terugslag hebben op de aantrekkingskracht van de extre-mistische anti-partijen...»

Wel dit keer is joli Margot bijzonder flauw geïnspireerd. Als het N.M.C.V. hoopt de Vlaamse middenstanders af te schrikken van de Volksunie door een pa-rallele te trekken met de nederlaag van Poujade bij een tussentijdse verkiezing, slaat het de bal lelijk mis. Maar kom, hun ontuchtering (of ontgoocheling?) zal des te groter zijn.

DEMON

Dr. Schulten, de duitse bloedspecialist die bij de geheimzinnige ziekte van Moskou was geroepen weiger-de de aard der ziekte bekend te maken, maar noemde ze «een erge kwaal» die het leven van de zieke in gevaar kon brengen.

5 MEI: Ons Kongres te ANTWERPEN

OOST-VLAANDEREN

GENT-EEKLO

Zondag 3 februari vond te Gent een arrondissementale kaderdag plaats. Deze mag als zeer geslaagd worden beschouwd. Er was een goede en vooral een interessante opkomst. Verscheidene nieuwe elementen boden hun diensten aan om in hun gewest de partij-aktie te voeren. Zonder sprongen te maken doch gestadig en systematisch wordt de Volksunie in het arrondissement uitgebouwd. Verheugend is daarbij de vaststelling dat in de diverse standen — arbeiders, landbouwers, middenstanders — de Vlaams-nationale partij steeds meer aan belangstelling wint.

Door het Vlaams Liberaal Studentenverbond werd een strobilijet verspreid met een foto van Breendonk (er staat niet onder of Breendonk I of II wordt bedoeld) en waarin wordt tekeer gegaan tegen amnestie en het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond dat het aandurft voor die gedachte op te komen. Op dat kleinzielig schriftje dat door geen enkel ernstig mens au sérieux kan worden genomen en dat eens te meer op treffende wijze de zo vaak geroemde liberale verdraagzaamheid illustreert, heeft het K.V.H.V. op spottend-sarcastische wijze geantwoord. Door een geslaagde stunt vielen een duizendtal exemplaren van het liberaal pamflet in handen van een onzer bestuursleden. Dit ons aldus gratis door de liberalen geleverde papier werd nuttig aangewend. Voorzien van een rode overdruk : « De Volksunie, Vlaams Nationale Partij eist AMNESTIE », werd het onder de studenten verspreid. Aldus legde het getuigenis af en van de liberale pietluttigheid en van de solidariteit van de Volksunie met het K.V.H.V. in zake zijn aktie voor amnestie.

Getroffenen welke menen in aanmerking te komen voor het herverkrijgen van sommige rechten of het bekomen van eerherstel kunnen zich schriftelijk wenden tot het sekretariaat van de Volksunie, Korte Kruisstraat 3, Gent. Een jurist zal hun geval welwillend en gratis onderzoeken.

NEVELE

't Pallieterke bracht ons de revelatie over de jongste « rock 'n roll » -ster, de plaatselijke C.V.P.-figuur Foncke. In afwachting van een nieuwe opmars naar Brussel een zeer politieke bezigheid.

Een andere krant zorgde voor méér sensationeel nieuws: Théo hemzelf, zou komen spreken op een massa-vergadering van de plaatselijke C.V.P. met als aanvullend programma : een Chinese goochelaar. Zoals U ziet, beste lezers : Het ene was het andere waard.

Het zaaltje was dan ook eivol. Théo was braaf en zoet, had weinig tijd en speelde het klaar in twintig minuten. Een ontgoocheling voor wie de verplaatsing deed. Sedert zijn reuze-sprint in de Poel op de Hongarije-avond en zijn duikeling in de Egypte en Suez-affaire heeft hij wat ingebonden.

Het is ver gekomen als, in een periode van politieke spanning, zoals verleden week, de Voorzitter van de oppositie, een goochelaar — dan nog een Chinese — nodig heeft om wat publiek te lokken.

Van goochelen gesproken. Théo kan wel goochelen — zoals met de fases van de verspeelde schoolstrijd — maar wat hij nog beter kan is... zijn eigen volgelingen ontgoochelen.

Krabbels uit Nevele

Mgr. De Smedt, bisschop van Brugge, sprak onlangs te Kortrijk over het belang van het lekenapostolaat. Zo zegde hij o.m.: « Wij leven in een klimaat van onzedelijkheid, die ook de buitengemeenten aantast. Daarom moeten de mandatarissen, en allen die gezag dragen in het politiek beleid van hun gemeente, zorgen voor de gezonde openbare zedelijkheid. »

Aimé Foncke, C.V.P.-provincieraadslid en voorzitter van A.C.V. Nevele en tal van andere winstgevendende bonden, heeft er reeds dadelijk voor gezorgd deze bisschoppelijke woorden te Nevele in de praktijk te brengen.

Geen betere gelegenheid dan het Kampioenenbal van S.K. Nevele (van het Katholiek Vlaams Sportverbond), waar hij natuurlijk als onbaatzuchtig voorzitter de spil en animator was. Alhoewel de sfeer reeds tamelijk zwel was door de vele pinnten en de hitte, zette het orkest een schreeuwende Rock 'n Roll dans in, het laatste snuffje van de Amerikaanse beschaving.

De paartjes, opgezweept door het hitsige tempo van de ketelmuziek, geraakten zo in trance dat ze op de duur alleen nog op de grond rondtolden, door en over en op el-

kaar onder de gretige blikken van sinjeur Foncke. Enfin, een orgie à la Ugo Montagna waarvan de beschrijving alleen te vinden zou zijn in de gespecialiseerde stationslektuur. Hoewel verscheidene personen, geschandaliseerd, de zaal verlieten, vond Foncke alles normaal. Proost Stals was er dit keer gelukkig eens niet bij.

Dat men het « in privatum » niet te nauw neemt, is reeds erg. In het openbaar echter heeft men, vooral als katholiek mandataris, de verdomde plicht er voor te waken dat de openbare zedelijkheid geëerbiedigd wordt.

Wanneer hij, zoals blijkt, tekort schiet en dit niet de eerste maal, dan moet de proost optreden. Wanneer ook deze tekort schiet dan moet de deken tussenkomen. Wanneer ook deze... wel, dan zullen wij zelf de bezem hanteren. Het wordt hoog tijd dat in die Augiasstal de grove middelen gebruikt worden.

Natuurlijk worden wij als Volksunien mensen voor slechte kristenen versleten. Er bestaat echter nog altijd een parabel van de farizeeër en de tollenaar.

Bij de vorige verkiezing behaalde de Volksunie, in het kanton Nevele alleen, meer dan 2.000 stemmen d.w.z. ruim 10 % der stemmen. Voor de boeren bestaat reeds een flinke kern van het Boerenfront. Nevele, boerengemeente bij uitstek, staat zijn steke in de Vlaamse ontvoeringsstrijd. Proficiat, mannen!

Demon

NINOVE — Vlaamse Militanten Orde in aktie — De kerkgangers en inwoners der voornaamste straten te Ninove, hebben zondag 3 februari niet weinig verwonderd opgekeken. Stel U voor 14 net uitgedoste vriendelijke kerels van de V.M.O. kolporteerden er met de « Volksunie ».

Van de ene kerk naar de andere ging het al roepend « Leest de Volksunie, strijdblad der Vlaams Nationale Partij ». Wat 'n reuze propaganda! Wat door ons in geen twee jaar te verwezenlijken was, is thans op 'n slag en 'n keer werkelijkheid geworden : gans Ninove weet nu dat er opnieuw een Vlaams nationale partij is opgestaan, een partij die het uitsluitend opneemt voor de belangen van het Vlaamse volk, zowel voor boeren, middenstanders als arbeiders; een partij die aan geen kapitalisten of andere trusten gebonden ligt en die vrak en vrij en ongenadig de tekortkomingen van de kleurpartijen aan de kaak stelt.

Hallo nationalisten uit Ninove waar zijt ge? Schudt alle vrees en onverschilligheid van u af, steekt de koppen bij elkaar, neemt contact en verenigt u, er is opnieuw een strijd te strijden.

Laat ze in Brussel maar vitten en zeuren over amnestie, zelfbestuur en zo meer, het dient alles tot niets alleen enkele verkozenen van de « Volksunie » bij de komende verkiezingen zal hen tot handelen dwingen.

Of onze kameraden van de V.M.O. sukses hebben gehad bij hun optreden weten we niet, maar een ding staat vast : hun aktie zal vruchten dragen. Voor zulke mannen nemen we graag onze hoed af. Hou zee kameraden! Gij zijt de dragers en verkondigers van de nieuwe Vlaamse nationale gedachte, die over Vlaanderen waait.

Laat de « Volksunie » er in slagen in elk arrondissement van het Vlaamse land zo'n ploeg op de been te brengen en er zal in korte tijd heel wat veranderen in Vlaanderen.

Snarf.

**ALGEMEEN DIETS JEUGDVERBOND
TIENDE DIETS JEUGDFEEST
Tweede lustrumviering van het
ADJV-blauwvoetvendel Artevelde
en de**

ADJV-Meisjesschaar Kathelijne
Zondag 17 februari 1957 te 15 uur
stipt in de zaal « CASINO », Stadspark te GENT.
Deuren open te 14 u. 30.
Optreden van alle ADJV-eenheden
uit Noord- en Zuid-Nederland.

**—ABONNEER NU—
OP DE VOLKSUNIE**

Bewegingsleven

LIMBURG

HASSELT — Kadervergadering

Tijdens onze laatste vergadering werd kennis genomen van de stand van de abonnementslag. Het is Limburg gelukt Oost-Vlaanderen van de leiding te verdringen, hoewel de kloof tussen beide gouden nog niet groot is. Onze propagandisten namen zich dan ook voor die kloof zo vlug mogelijk te vergroten door een nieuwe, krachtige inspanning te doen.

Verder werden de plannen besproken om voor Limburg een bandopnemer met versterker en geluidsinstallatie aan te kopen om zo onze propaganda krachtiger te kunnen doorvoeren.

De vergadering die werd voorgezeten door Wim Jorissen werd voorafgegaan door de kaderschool onder leiding van Frans van der Elst en de sprekersschool onder leiding van Wim Jorissen.

TONGEREN

Te Tongeren verliep niet alleen de abonnementshernieuwing uiterst vlot maar werden daarenboven nieuwe abonnementen aangebracht. De Limburgse voorzitter, kandidaat voor Tongeren-Maaseik, bij vorige verkiezing praktisch niet bekend aan de doorsnee Tongenaar heeft zich ondertussen in deze stad door zijn veelvuldige kontakten een flinke reputatie verworven. Tongeren leert Wim Jorissen kennen.

In tal van dorpen rond Tongeren en in het kanton Zichen-Zussen-Bolder wordt er flink gewerkt.

Te Bilzen, Hoeselt en Eigenbilzen steeg ons aantal abonnementen. Ook in de streek van Dr Duchateau waar we vorige verkiezing 20 % van de stemmen haalden, wordt vooruitgang geboekt.

Te Mechelen-aan-de-Maas zette onze propagandist Jaak Gilissen het jaar uitstekend in. Onze propagandisten van Lanaken daarentegen lieten weinig horen. Is het om ons met grote resultaten te verrassen?

In het kanton Maaseik is de positie van de Volksunie in vergelijking met vorige verkiezing aanzienlijk versterkt.

In het kanton Neerpelt is de vooruitgang eveneens merkwaardig. Onze uiterst aktieve sekretaris René Evers is er op tocht om nieuwe abonnementen te maken. Bij de uitslag van de volgende verkiezing in dit kanton zal men aardig opkijken!

HASSELT-ST-TRUIDEN

In het arrondissement Hasselt-St-Truiden werd een belangrijke vooruitgang gemaakt. In meerdere gemeenten o.a. te Nieuwerkerken, Herk de Stad, Stevoort, Kermt, Hasselt e.a. is het abonnementsaantal reeds verdubbeld sinds december 1956. Onze propagandisten werken uitstekend en de uitbouw vordert snel.

Van uit Genk hebben zich 'n paar knappe propagandisten aangemeld en de gunstige resultaten liggen reeds in 't verschiep.

In de gemeente Kerkom bij St. Truiden heeft onze afgevaardigde Alb. Lenaerts praktisch alle abonnementen hernieuwd. Thans gaat hij over tot het werven van nieuwe leden.

Binnenkort zal de Limburgse bevolking verstomd staan over de reusachtige propaganda, die er zal gevoerd worden. Hoewel we over geen kapitalen beschikken mogen we daarentegen rekenen op de volle medewerking van een prachtige ploeg jonge militanten. Onze zomeraktie wordt zorgvuldig voorbereid.

Op meerdere plaatsen in Limburg stellen we vast dat studenten en jonge mannen zich organiseren in een Vlaams nationalistische geest.

Deze jongens raden we aan nauw voeling te houden met de plaatselijke of provinciale leiders van de Volksunie.

Daarom nodigen we hen uit naar onze maandelijkse kadervergadering te komen

te Hasselt, waarvan de datum in ons blad wordt meegedeeld.

We verwachten nog wat meer kontakt van de studenten om enkele jeugdige kerntjes te leiden en op te richten.

Met vreugde stelt het provinciaal bestuur vast dat de oudere Vlaams-nationalisten onze werking met belangstelling volgen en dat er sommige reeds 'n kleine geldelijke steun hebben gegeven.

We waarderen dit oprecht en durven hopen dat in de naaste toekomst nog wat meer steun mag verwacht worden.

HASSELT

Zaterdag 2 maart te 19 uur
KADERVERGADERING
Hotel « Warson », Stationstraat.

Opdat Overmaas Vlaams blijve!
Schenkt Vlaamse Lektuur.

Gezien de Overmazers in de Waalse provincie Luik moeilijk lektuur in hun taal vinden en bekoord worden door al wat Waals is, moet U er de gewenste volkslektuur brengen.

In alle hoeken van het land zijn er Overmaas-depohouders, waar ge uw boeken en illustraties kunt afgeven. De depohouders-lijst is op onderstaand adres te verkrijgen.

LEERT OVERMAAS KENNEN.

— «Overmaasmap» met prachtige gekleurde taalgrenskaart, geeft een bondige taalkundige en toeristische dokumetatie over Overmaas. Prijs : 15 fr.

— «Overmaas-boekenaktie» : depohouders en andere nuttige gegevens. Prijs : 3 fr.

Bestellingen doen door storting op P.C.R. 5338.48, Bond der Vlamingen van Oost-België, 19, rue du Canal, Verviers.

KOMT NAAR OVERMAAS!

Op 28 april : 5° Overmaasdag. Programma volgt. Steunt en propageert!

Vlaams-Nationalisten denkt er aan, dat de Vlaamsbewuste minderheid in Overmaas en op de taalgrens tot machteloosheid is gedomd zolang Vlaanderen niet energiek naar de macht grijpt. Ons geschrijf en gewrijf is slechts een angstig waken op de frontlinie : om er niet alles te verliezen.

BRABANT

PEPINGEN

Op zondag 17 februari te 10 uur 30.

VERGADERING

VOOR LANDBOUWERS

Spreker : Wim Jorissen

Lokaal: Van Caecckenbeeck, Kerkplein

BRUSSEL

Zaterdag 16 februari 1957 om 17 uur
in de zaal Sint Michiel, Grote Markt

Brussel

De Heer LAMBRECHTS

zal spreken over :

HOE KAN DE MIDDENSTAND

ZICH REDDEN ?

EIGEN LOT

IN EIGEN HANDEN

ZELFBESTUUR!

**Nationaal Verbond van Blauwvoet-
vondels — Afdeling Groot-Gent —
10de DIETS JEUGDFEEST**

Vlaanderen wordt weer groot
zaterdag 16 februari te 19 u. 30 in
zaal « Roeland », Korte Kruisstraat 3,
Gent.

Spreker : HERMAN SOETAERT
Steunkaart : 10 fr. (rechtgevend op
kosteloze toegang). - Het programma
met nieuw karakter zal de illustratie
zijn van de verantwoording van onze
nationalistische Jeugdbeweging.

DE VOLKSUNIE — 3° JAARGANG — 16 FEBRUARI 1957 N° 4

REDAKTIE :

Mr Van der Elst, Hoofdredakteur, Beisegemstr. 20, N.O.Heembeek (Brussel)
Drs Wim Jorissen, redaktiesekretaris, Beethovenstraat 16, Anderlecht,
Tel. (02)21.84.21 Alle briefwisseling voor blad op dit adres sturen.

Beheer : Kartuizersstraat 58, Brussel.

Jaarabonnement : 100fr. Halfjaarlijks : 50fr.

Steunabonnement : 200 fr. (minimum) Losse nummers : 5 Fr.

Alle stortingen voor het blad op postgiro 54.45.46, W. Jorissen, Brussel.
De Volksunie verschijnt de eerste en derde zaterdag van de maand.

Verant. voor uitgave en opstel : Mr H. Wag emans, Stefaniestraat, 14, Antwerpen.